

veto

maandag 14 april 2008 • jaargang 34 • nummer 20 • 2007-2008 • www.veto.be

Dimitri Leue:

"Ideologie en waanzin
liggen dicht bij elkaar"

p. 16

Verder in dit nummer:

- Italianen stemmen nieuwe premier p. 6
- VVS-congres diversiteit: het deficitdenken voorbij p. 5

Busje komt zo? Wantoestanden bij kringgalabals

Het regent galabals deze periode van het academiejaar. Kosten noch moeite worden gespaard om studenten stijlvol vertier te bezorgen, liefst op een zo chique mogelijke locatie. Op een aantal galabals gingen deze inspanningen echter ten koste van de pret.

Ken Lambeets & Christoph Meeussen

Een galabal is voor vele studentenkringen het moment bij uitstek om te laten zien wat voor organisatorisch talent ze in hun marge hebben. Talrijke bedrijven staan vooraan in de rij om een financiële bijdrage te leveren aan deze festiviteiten om potentiële nieuwe werknemers aan zich te binden. In combinatie met een toegangsprijs van een vijftiental euro kan er wel wat van af. Galabals die plaatsvinden in weelderige kastelen vormen al lang geen uitzondering meer. Deze locaties liggen vaak een eindje buiten Leuven. Daar niemand graag opgehaald wordt door vader- of moederlief en het niet altijd even leuk is om voor BOB te spelen, is een ingelegde busdienst een must.

VEILIGHEIDSREDELEN

Jammer genoeg maakt het gros van de aanwezigen op een galabal liefst haar intrede op hetzelfde moment. Hierdoor wordt de busdienst vaak het slachtoffer van haar eigen succes. Bij de galabals van Ekonomika en Politika hadden studenten met wachtrijen van een halfuur tot drie kwartier te kampen. Nog erger was het bij Medica. De studenten dienden te verzamelen in Doc's Bar. "Het was daar totale chaos. We stonden daar met zo een grote groep mensen dat men besloot nummertjes uit te delen. Wie eerst daar was, mocht logischerwijs als eerste instappen. Maar zodra een bus aankwam, rende er direct een grote groep mensen naartoe, waardoor de bus tot en met de gang gevuld was." aldus een ooggetuige. "De chauffeur weigerde om

veiligheidsredenen het teveel aan mensen mee te nemen. De hele bus moest terug uitstappen en opnieuw geteld worden. Het was kwart voor één toen ons groepje eindelijk kon vertrekken."

"Er waren inderdaad enkele problemen met de busdienst," erkent Hanne Beinsberger, preses van Medica, "omdat er vorige jaar al lange wachtrijen waren, hadden we nu dat nummertjessysteem uitgekiend. Op zich is dat een goed systeem. We hadden zelfs security voorzien om de nummers van de mensen te controleren alvorens ze de bus opstapten. Wanneer er echter een bus aankwam, werd er zo hard geduwd en naartoe gestormd dat de security haar werk niet meer kon vervullen. In plaats van zich bezig te houden met het controleren van de nummertjes, moesten ze vechtende mensen uit elkaar halen."

Maar hoe ga je zo een problemen tegen? Politika werkt met een buslijst. Zodra je ingeschreven bent voor het galabal, mag je kiezen om welk uur je de bus neemt. Wie zich eerst inschrijft, heeft met andere woorden de eerste keuze. "Een goed systeem," oordeelt Hanne Beinsberger, "maar naar ons galabal komen wel haast drie keer zoveel mensen. Eigenlijk werden we het slachtoffer van ons eigen succes. Vorig jaar hadden we 1100 aanwezigen op ons galabal en kwamen er een achterhonderdtal met de bus. Dit jaar waren er 1300 personen en nam zo goed als iedereen de bus. Daar waren we niet helemaal op voorzien. De busrit van een vijftigtal minuten was inderdaad een beetje te lang. Toch weten onze meeste leden een chique locatie wel te appreciëren. Maar volgend jaar zoeken we best een locatie die iets dichterbij gelegen is, dat klopt."

GROEPSKNUFFEL

De terugrit bij Medica was zo mogelijk nog rampzaliger. Het leek voor studenten die om vijf uur het eind naar de bus stapten alsof er nauwelijks nog bussen reden.

"We moesten buiten wachten omdat de

Verborggen pilletjes

De gebouwen van de K.U. Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweewekelijks schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Deze week mochten we een kijkje nemen in het patrimonium van het UZ Sint Rafaël.

(foto Christine Laureys)

p. 7

zaal al gesloten werd, maar er kwamen nauwelijks bussen aan. Het was uiteindelijk nog wel een mooie zonsopgang, en de massale groepsknuffel om elkaar warm te houden was ook nog wel gezellig, ondanks het feit dat we pas om half negen in Leuven aankwamen," aldus een van de bezoekers.

Hanne Beinsberger ontkent: "Er reden de hele nacht tien bussen op en af. Enkel de allerlaatste bussen hadden met een onverwacht probleem te kampen: Toen deze in Leuven arriveerden, waren er een aantal zatte mensen die moeilijk van de bus te halen waren. Sommige bussen liepen daardoor een vertraging van maar liefst een vol uur op. Maar het galabal op zich was wel superleuk."

BLUT

Ook bij Politika deden soortgelijke problemen zich voor. Rond vijf uur werd aan de overblijvende mensen verteld dat de laatste bussen er relatief snel zouden aankomen. Het gevolg was dat een grote groep zich naar de vestiaire haastte, wat — samen met een aantal verloren stukken kledij — voor lange wachtrijen en een groot ongenoegen zorgde. Ook

hier hebben mensen soms twee uur in de kou moeten wachten eer men met de bus terug meekon.

Frustraties van andere aard waren er bij Letteren. Medewerkers die tot drie shifts op een avond invulden, moesten om nog maar een dik uurtje plezier te maken, nog steeds de volle pot betalen. Men had lijsten opgemaakt van wie men moest buitenzetten na diens shift. "Natuurlijk bepaalt een kring zelf wie wat betaalt, en hoeveel. Maar het is toch wel spijtig dat iemand die een hele nacht zijn eigen en goedbevriende kringen helpt, evenveel moet betalen als iemand die gewoon langskomt," vertelt een medewerker. "Wellicht heeft het te maken met de financiële situatie van Koco Letteren (een organisatie die de gezamenlijke activiteiten bij de Letterenkringen organiseert en beheert, red) die zeer slecht zou zijn."

Het is vast niet gemakkelijk om een keuze te maken tussen het chique van een weelderige balzaal en het genot en gemak van een bescheidener zaaltje in het Leuvense. Wellicht biedt een grondige evaluatie soelaas naar volgend jaar toe.

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert:
5 duo-tickets
Dimitri Leue

zie p. 16

Historische Misverstanden

In de *Veto* van 7 april 2008 werd een editoriaal gewijd aan de persvrijheid naar aanleiding van de misnoegde reacties van sommige geschiedenisstudenten na een vernietigende bespreking van hun kringtoneel. Sommige lezers zouden na lectuur van dit stuk de Historianen ervan kunnen gaan verdenken "elke vorm van kritiek bij voorbaat in de kiem te willen smoren". Dit is uitdrukkelijk niet het geval. De kritische noot van *Geeuwen van de oorlog* klonk vals, maar niet omdat ze kritisch was. Wel omdat de kritiek verzande in persoonlijke aanvallen, onbenullige details en weinig constructief gespot. Enkele kanttekeningen bij dit hoofdartikel dringen zich dan ook op.

Eerst en vooral dient gezegd dat de vergelijking met "alle media" mank loopt. Want is *Veto* wel zoals alle andere media? Ja, in die zin dat *Veto*, net zoals elke andere krant, gebaat is met een gezonde kritische zin, nieuwsgierigheid en een oprechte liefde voor de waarheid. Maar ook neen, want als studentenblad bedient *Veto* een bijzonder publiek in bijzondere omstandigheden. Leuven is een microkosmos met zijn

eigen gevoeligheden, en het is misschien goed om daar rekening mee te houden. De recensie gewijd aan het Historiatoneel in *Veto* was een zinloze oefening in de weinig nobele kunst van spot en schimp. Literaire *spielerei* die niets bijbracht en niet verder kwam dan o zo makkelijke hoon.

Het is de taak van *Veto* om aandacht te besteden aan de culturele spanningen van de kringen, en natuurlijk staat het iedere medewerker vrij om *Echo's van de Oorlog* over de hele lijn negatief te evalueren. Maar dat kan ook met wat tact, en vooral met wat stijl. Zonder daarmee fundamentele vrijheden en objectieve journalistieke plichten uit het oog te verliezen, want laat dit duidelijk zijn: geschiedenisstudenten staan onvoorwaardelijk achter de persvrijheid, al was het maar omdat zij dankzij hun opleiding beter dan wie dan ook weten waartoe het indijken van het vrije woord zoal leiden kan. Maar het is niet omdat je een recht hebt, dat je ook verplicht bent om het uit te oefenen tot in bepaalde botte uitersten.

De vrijheid van meningsuiting geeft zijn rechten, maar elementair fatsoen geeft

ook plichten, en daarmee grenzen — die trouwens ook gelden voor bepaalde Historianen die op internetfora iets te driest reageren. Maar door, als reactie op zulks virtueel gezwets, meteen terug te grijpen naar een grote en belangrijke waarde als de persvrijheid, bewijzen we diezelfde persvrijheid géén dienst — integendeel: we dreigen dit duur bevochten voorrecht te devalueren tot een holle slogan, tot die alleen nog maar fungeert als een dekmantel voor extremisten en haatzaaiers.

Tenslotte, om toch maar niet te verzanden in een reactie op een reactie op een reactie, nog iets over het stuk zélf. Wat *Historia* dit jaar ten tonele voerde was eerlijk amateur-werk met vele fouten, maar één grote waarde. We kregen een gedreven groep mensen voor ons; leken in het acteren, het grimeren én het ontwerpen van programmaboekjes, maar gedreven en gemeend. Ambitieuze in hun opzet, en toch pretentieloos in hun uitvoering. *Honni soit qui mal y pense.*

Michaël Devoldere, 2de bachelor *Geschiedenis*

TOEKOMST EUROPA ONDERWERP DEBATAVONDEN GROEN!

"Aanzet tot programmavorming"

Met zijn debatreeks *De Avonden. Echo's voor een ander Europa* schuimt hij Vlaanderen af op zoek naar ideeën voor een sociaal en ecologisch verantwoord beleid voor Europa. Euro-parlementslid Bart Staes (Groen!) laat daarbij, al gelang het thema van de avond, specialisten van diverse pluimage aan het woord. "Je kan als politicus veel leren uit de confrontatie van hun gedachten met die van het publiek," aldus Staes.

Maarten Goethals

De gratis lezingen gaan afwisselend door op dinsdagavond in Gent, Antwerpen, Brussel en Leuven. De thema's die Staes aandoet zijn talrijk en kennen altijd een groene en/of sociaal bewogen inslag. Zo behandelt hij onder andere de groene energierevolutie in Europa, de idee van rechtvaardige voeding, de vraag naar ecologische rechtvaardigheid en onderzoekt hij de efficiëntie en het belastend karakter van de mobiliteit in Europa voor het milieu. Een expert schetst telkens de situatie en leidt de lezing in. Politici van de groene fractie geven vervolgens hun kijk op de zaken weer. Staes zelf is geïnteresseerd in wat het aanwezige publiek eigenlijk vindt van de thema's.

De Avonden zijn voor Staes ook een duidelijke aanzet tot programmaopbouw voor de Europese verkiezingen van 2009. "Het zijn belangrijke thema's die we behandelen, en daar moeten we rekening mee houden in ons verkiezingsprogramma," verklaart Staes overtuigd.

Staes: "De lezingen zijn geen symposia of colloquia; ze zijn dus niet strikt wetenschappelijk. We willen spreken over datgene wat aansluiting vindt op de concrete leefwereld. Een *Avond* is laagdrempelig, maar op voldoende hoog niveau. Dat wil zeggen voldoende kritisch ten opzichte van huidige tendensen."

Wanneer het Europarlementslid Leuven bezoekt, zal hij het op dinsdag 15 april hebben over de klimaatuitdaging en de voortrekkersrol die Europa in dat debat kan spelen. Dat in een voordracht genaamd 'Lang leve de energierevolutie'. Dinsdag 13 mei bespreekt hij het landbouwbeleid van de Europese Unie in het debat 'Richting rechtvaardige voeding'.

DENKTANKEN

"Europa is wel degelijk het binnenland en niet een ver-van-mijn-bed-show," Voor Bart Staes is het klaar: het Europese niveau is niet meer weg te denken in het dagelijkse leven van de gewone man of vrouw op straat. Met *De Avonden* belicht

hij zeven thema's die, naar eigen zeggen, brandend actueel zijn en die pleiten voor een 'ander Europa'.

Is het toevallig dat de lezingen allemaal doorgaan in universiteitssteden? Staes: "Universiteiten spelen bij deze een belangrijke rol. Het blijven denktanken en frisse marktplaatsen waar ideeën met elkaar in botsing komen en, niet onbelangrijk, worden uitgewisseld. Door in drie studentenshippen *De Avonden* te laten doorgaan, hopen we natuurlijk ook studenten met onze oproep te bereiken. Want vanuit hun wetenschappelijke achtergrond, wat deze ook mag zijn, kunnen zij de zaken creatief bekijken."

"We hebben al één lezing achter de rug, in Gent namelijk. Het publiek was divers: studenten, andersglobalisten, vakbondslui en mensen zonder enige duidelijke achtergrond. Ikzelf heb er nog bijgeleerd; het was verrijkend. Na de lezingreeks gaan we, rekening houdend met alle opmerkingen, ook alles publiceren," aldus Staes die hoopt op een grootschalig succes van zijn initiatief.

Voor meer praktische informatie: www.groen.be/avonden

RETRO VETO

Wekelijks zal de loep jou laten kennismaken met een oude *Veto* en haar inhoud. Nummer 21 van jaargang 29 bijvoorbeeld, verschenen op 1 april 2003.

Nog in hogere sferen van de recente Beiaardcantus lijkt ons een terugblik naar de vorige editie meer dan wenselijk. In een reeks opeenvolgende nummers schetst *Veto* immers de grootsheid van een dergelijk event, de hoeveelheid bier en ander leuks. In *Veto* 21 is het woord aan de studentenfanfare, de beiaardier en het Leuven Universitair Koor.

De studentenfanfare noemt zichzelf een studentenclub met een doel. Een doel behalve zuipen dan. Toch lenen ze hun muzikale kwaliteiten aan wat waarschijnlijk het grootste *zuipfestijn* van het jaar moet worden. Ze vinden van zichzelf dat een drietal pintjes hun prestatie drastisch bevordert, en niet meedrinken tijdens de cantus noemen ze "belachelijk". Dit alles deelt Reinout, Porn bijgenaamd ons mee, een naam die hij naar verluidt heeft verdiend als *player* van de bende.

Stadsbeiaardier Luc Rombouts heeft een professionelere invalshoek. Hij is absoluut pro een herwaardering van de beiaard en benadrukt dat het hier om een uniek evenement in de wereldgeschiedenis gaat: "De vorige cantus, drie jaar eerder, was de allereerste, en dit is dan de tweede. In Gent hebben ze iets soortgelijks geprobeerd, maar dat is mislukt."

Het LUK (*Leuven Universitair Koor*, red.) gaat er dan weer eerder losjes mee om: "Oefenen? Niet echt, maar het zal wel lukken."

Sociaal statuut

De studenten huisartsgeneeskunde zijn weeral kwaad. Al meer dan een jaar ijveren ze voor een beter sociaal statuut. In de maand maart van dit semester groeide een politieke consensus rond het nieuwe voorstel. Alles leek in kannen en kruiken. Tot Federaal Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid Laurette Onkelinx (PS) doodleuk liet weten de plannen niet uit te voeren en te vertragen tot volgend jaar wegens 'juridische bezwaren'. Met een nieuwe petitie en ludieke acties hopen de studenten nu de minister alsnog te overtuigen.

De Vlaamse huisartsen in beroepsopleidingen (haio) pleiten al langer voor een herwaardering van hun sociale positie. Haio's zijn studenten, maar volgens de wet tegelijkertijd ook werknemer én zelfstandige. Concreet betekent dit dat zij een zelfstandigenstatuut hebben, maar in feite in loonverband werken onder het toezicht van een praktijkopleider. Voor de beroepsaansprakelijkheid leidt dat tot een juridisch kluwen. Het schijnzelfstandige statuut met beperkte sociale bescherming en een laag basisloon is een schande voor de Belgische gezondheidszorg, menen vele studenten huisartsgeneeskunde. En er valt inderdaad iets over te zeggen.

VALKUIL

Het huidige statuut is een sociale valkuil. Zwangerschapsverlof kan leiden tot ontslag, de financiële vergoeding voor het gedane werk is bijzonder laag, een groot deel van de kosten draagt de student zelf en de beschrijving van het aantal weekends en weken dat iemand de wacht houdt, is vaag. Daarnaast betaalt de haio als student nog jaarlijks zijn inschrijvingsgelden. Ook de juridische onzekerheid moet dringend uitgeklaard worden.

Vorig jaar konden de betrokken studenten toenmalig Minister van Sociale Zaken Rudy Demotte (PS) overtuigen van hun grieven. Al ging dat ook niet zonder slag of stoot. Alle Vlaamse HIBO's trokken aan hetzelfde zeel en bundelden de krachten. Petities werden afgegeven, dreigen met chaos en acties was een volgende stap. Demotte bleek doof voor de eisen. Maar na lange onderhandelingen werd uiteindelijk een nieuw statuut beloofd. Op 3 juni 2007 een Koninklijk Besluit (KB) in het staatsblad dat bepaalt dat het sui generis statuut voor artsen-specialisten in opleiding verruimd wordt en ook zal gelden voor huisartsen in opleiding, en dit vanaf 01/08/2008.

Begin deze maand heeft vice-premier Onkelinx zonder overleg beslist om het nieuwe statuut dit jaar niet in te voeren, wegens 'juridische bezwaren'. Over de rest van haar motieven zwijgt de PS-politica in alle talen. Dat de studenten huisarts nu woedend en zwaar ontgoocheld zijn, is daarom niet te verwonderen.

VERDOMME

Roel Van Giel, student huisartsgeneeskunde aan de K.U.Leuven en tevens initiatiefnemer van de online petitie, begrijpt het helemaal niet. "Er was geld voor het statuut voorzien en er werd ook overal aangekondigd dat het statuut zou veranderen. We begrijpen echt niet waar het probleem zich nu bevindt. Er is onder de studenten veel onbegrip en ongelof," aldus Roel.

Een jaar langer wachten is niet het enige waar de studenten misnoegd over zijn. Ook zijn ze niet zeker of de overgangsmaatregelen die vorig jaar voorzien waren, nu het nieuwe statuut is uitgesteld, verder zullen gelden. "Vorig jaar was gezegd dat de compensatie geldig was voor één jaar. We hebben nu niet eens de zekerheid of die regeling nog zal tellen," waarschuwt Roel.

De bekommernissen van de studenten zijn terecht. En Onkelinx zal verdomme goede redenen moeten hebben om haar beslissing te rechtvaardigen. Als dit trouwens een voorsmaakje is van het beleid van de kersverse minister in de regering-Leterme, dan belooft dit weinig goeds voor de studenten.

Doe zoals de auteur van dit stuk en teken ook de online petitie op www.hetstatuut.be

Maarten Goethals

Bovenstaande mening is enkel ter rekening van de auteur, die mogelijk nog steeds graag doktertje speelt

Eigenzinnig jezelf denken

Universitaire reclamecampagnes zijn heden ten dage ingeburgerd. Niemand kijkt nog op van bussen in het Leuvense straatbeeld waar een halve wereldbol op afgebeeld staat. Nochtans betreft het een tamelijk recent fenomeen. Tot vijf jaar geleden was het een ongeschreven regel dat er enkel rond infodagen gecommuniceerd werd, maar in navolging van de hogescholen startte de K.U.Leuven in 2003 met een eerste echte mediacampagne. Een beweging die ook door de andere universiteiten gevolgd werd.

Roel Moeurs

In theorie wordt er een onderscheid gemaakt tussen twee verschillende soorten campagnes, de rekruteringscampagne en de imagocampagne. Zoals de termen al laten vermoeden is de eerste vooral gericht op het informeren van laatstejaarsstudenten over het bestaan van opleidingen en het aantrekken van nieuwe studenten, terwijl de laatste meer algemeen de universiteit en het profiel van de instelling wilt verkondigen zonder rechtstreeks verband met een opleiding. In de praktijk volgen niet alle instellingen deze scheiding, of doen alle instellingen mee aan beide soorten van campagnes.

"De campagne wordt steeds agressiever"

De Universiteit Antwerpen (UA), bijvoorbeeld, verwerpt het idee van een continue imagocampagne en focust liever enkel op het rekruteringsmoment. "Bij de fusie van de verschillende instellingen in de UA is er een imagocampagne gevoerd, maar we vinden dat het beeld van de UA ondertussen goed genoeg ingeburgerd is. Die campagne is ruim een jaar geleden dan ook stopgezet." klinkt het in de Scheldestad. De Vrije Universiteit

Brussel (VUB) gaat alvast verder. Daar wordt er wel met een imagocampagne gewerkt, maar deze staat niet los van het rekruteringsmoment. De reclame vermeldt altijd het bestaan en de data van de infodagen. Gent en Leuven daarentegen werken met een meer pure vorm van imagocampagne; zij voeren campagne enkel rond de naam en het profiel van de instelling.

SLAGZIN

Hoe gaan de instellingen in de praktijk te werk? Op rekruteringsgebied is er tamelijke eensgezindheid. Direct mailings naar laatstejaars van het secundair onderwijs blijken nog steeds het meest gebruikt en het meest efficiënt. Ook op imagovlak blijken de instellingen ongeveer dezelfde strategie toe te passen. Essentieel voor een imagocampagne blijkt een slagzin. Gent heeft *Durf denken*, Leuven *Ontdek jezelf, begin bij de wereld* en Brussel probeert mensen te overtuigen van haar *Redelijk eigenzinnig* karakter. Tom De Smedt van de UGent legt uit: "Met onze slogan proberen we mensen aan te zetten om zelf na te denken, maar we proberen het toch ook luchtig te houden." Volgens interne onderzoeken van de verscheidene instellingen blijven deze slagzinnen bij de meeste mensen wel hangen. "Soms weten de mensen het niet meer juist, maar ze weten dat de K.U.Leuven iets heeft met een wereldbol en iets met jezelf." aldus Isabelle Van Geet van de K.U.Leuven.

Radiospots, affichecampagnes en printadvertenties zijn een vaste waarde. "Door een jaarlijks onderzoek naar het mediagebruik bij jongeren kunnen we bepalen waar deze advertenties het beste geplaatst worden." Legt Van Geet uit. "Zo is er de laatste jaren een verschuiving merkbaar van *Donna* naar *Q-music*. Studio Brussel is en blijft wel nog nummer één." Bij de printadvertenties zijn het vooral weekbladen zoals *Knack*, *Humo* en *Flair* die kunnen rekenen op een deel van het advertentiebudget. De universiteiten proberen echter ook steeds nieuwe manieren te vinden om hun instelling het best te promoten. De K.U.Leuven probeert het onder andere

Indien de universitaire imagocampagnes op Amerikaanse wijze werden gevorderd....

met grote affiches op de zijkanten van de bussen, terwijl de Universiteit Gent haar studenten zelf probeert in te zetten. Deze kunnen dan bijvoorbeeld meedoen aan een afficheontwerpwedstrijd. Een unieke campagne is ook een manier om meer ruchtbaarheid en gratis pers te verkrijgen. "Het is niet dat we commotie opzoeken, maar de pers aandacht rond de affiche met de olympische ringen was wel mooi meegenomen." bekent De Smedt.

AGRESSIEF

In het verleden is al vaak de vraag gerezen of onderwijsinstellingen eigenlijk wel op deze manier reclame mogen maken. Zowel de UGent als de K.U.Leuven zijn alvast voorstander, "In het huidige klimaat kan het niet anders." klinkt het. "Via een imagocampagne kan de universiteit haar profiel en haar waarden in de kijker zetten." Toch zijn er ook tegenstanders. Volgens Peter Van Rompay van de VUB is er een trend om steeds agressiever te gaan, een "vermarketing" van het onderwijs. Bij navraag blijken Gent en Leuven deze

mening echter niet te delen. "Het is wel zo dat er meer gedaan wordt dan vroeger, maar het is allemaal zeer vriendschappelijk" klinkt het in Leuven. Ook in Gent is dezelfde toon te horen; "Er is geen sprake van een wedloop. Kijk maar naar de budgetten, deze zijn nog steeds ongeveer hetzelfde en lang niet in de orde van wat een privé-bedrijf besteedt aan imagocampagnes."

Bij de start van de commercialisering heeft de VLIR trouwens samengezeten om een gedragscode uit te werken voor de reclamecampagnes. Deze code is nog steeds in voege en de ad hoc commissie die klachten moet behandelen is nog nooit samengeroepen. Mogelijk is de verstandhouding zo goed omdat de meeste personen die in 2005 samenzaten om deze code uit te werken, heden ten dage nog steeds verantwoordelijk zijn voor de communicatiestrategie van elke instelling.

VISITATIECOMMISSIE (9): ANALYSE I

Oneindig ongemakkelijk in het kwadraat

In deze barre tijden van extremisme, terrorisme en klimaatverandering dachten wij: waarom maatschappelijk relevant zijn als we ook de wiskundige kunnen uithangen? Om dat doel te bereiken, vonden we er niets beter op dan de les Analyse I van professor Johan Quaegebeur eens te observeren van op een afstand. We werden echter midden in het mysterie gegooid dat wiskunde heet.

Wannes Van Herck

"Mensen zijn heel moeilijk te overtuigen dat hun redenering fout is. Daarom is communiceren over wiskunde zeer belangrijk." Zo begon de vriendelijk ogende vaderfiguur in professor Quaegebeur zijn les. Als *onliner* kon dat wel tellen, maar een getrouw beeld van de begrijpelijkheid van de volgende twee uren gaf het niet echt. Als we de uitzonderlijke *Aha-Erlebnis* niet meetelden die aan onze middelbare schoolperiode deed denken (de regel van de l'Hôpital), verstonden we er minder dan de ballen van.

ONEINDIG

Waar de les inhoudelijk over ging, kunnen we u nog net meedelen. Hoe robuust is het begrip 'afleidbaarheid'? Daar zouden wij een dertigtal eerstejaarsstudenten in de

wiskunde onze handen voor de volgende twee uur mee vol hebben. Geen rekening houdend met dit ene moment van helderheid waarin we begrepen waarover het zou gaan, ging de rest van de hoorzitting ons petje oneindig ver te boven. Of misschien toch niet. Nu we het over oneindigheid hebben, beseffen we plots dat het ging over limieten, die soms naar het oneindige gingen en soms dan weer niet. Wispelturig, die limieten.

Wat we ons overigens bij dat oneindige moesten voorstellen, daar bleef de prof verrassend genoeg vrij vaag over. Daarom, en omdat we na twee minuten toch al niet meer mee waren met les, speelden we een *mind game*: wat is toch dat vermeende oneindige. Na lang speculeren, kwamen we met de volgende these: God, Allah, Buddha. Ziezo, maatschappelijke relevantie sluipt dan toch zelfs in de wiskunde. Jammer.

ONGEMAKKELIJK

Een mopje kon Quaegebeur bij tijd en wijlen ook wel uit de mouw van zijn *debardeurke* schudden. Net nadat hij een epsilon voor een x moest kiezen (we weten verder ook niet wat dat betekende), grabbelde hij naar zijn borstzak en zei hij: "Ik zoek mijn uurwerk, niet een epsilon." Een charmant lachje onzentwege kon er toen wel af. Echter toen hij al even charmant maar toch een eeuwigheid recht in onze ogen bleef kijken, om één of andere duistere reden, voelden wij

ons ontzettend ongemakkelijk.

Al even *on-gemakkelijk* was de rest van de les tot aan de pauze. Maar na het eerste uur zwoegen, kwam een meevaller van jewelste. *Supernova*, de huidige opkomende presidentploeg van WINA, kwam zichzelf tijdens de onderbreking voorstellen en deelde voorwaar zakjes vol met lekkers, lucifers en een heuse spons uit. Die laatste was waarschijnlijk ge-spons-ord. We hadden geen beter moment kunnen uitkiezen om ons even *wiskundenerd* te wanen.

Na de pauze bleef de olijke Quaegebeur met bewijzen en vooral limieten naar ons hoofd smijten. Of anders: tijd voor een nieuw spelletje! We namen ons voor het wereldrecord 'ja-knikken terwijl je absoluut geen idee hebt waarover het gaat' te breken. Dat leek ons beter dan apathisch nietsdoen. Het geen idee hebben ging ons verbaasd genoeg goed af, maar dat ja-knikken begon op den duur toch wel wat te vervelen en een te grote tol te eisen van onze nekspieren.

KWADRAAT

Zeer opvallend was overigens wel hoe elk bewijs precies in de rechterbenedenhoek van het bord eindigde. We kunnen natuurlijk niet zeggen of de stelling telkens daadwerkelijk bewezen was, maar eigenlijk mogen we niet twifelen aan de oprechtheid en intelligentie van de immer sympathieke Quaegebeur. Wat een schatje! Toen hij ons echter tij-

dens ons welverdiende alma-bezoek net na de les niet herkende, moest hij toch wat inboeten aan innemendheid. We voelden ons in de kou gelaten door de man.

Om toch nog even terug te komen op die bewijzen met limieten en aanverwanten die altijd precies op het einde van het bord uitkwamen: we hadden blijkbaar de smaak te pakken van wiskunde en dachten na over de statistische kans van deze gebeurtenissen. Na lange formules en Quaegebeurs limieten in de praktijk te hebben toegepast, kwamen we tot de volgende uitkomst: zeer klein. Daarom krijgt de professor van de dag een pluim van ons. Immers, om esthetische verantwoordelijkheid én maatschappelijke relevantie in één en dezelfde les Analyse I te verwerken, daarvoor moet u wel een klein genie zijn!

Desalniettemin waren we zeer blij toen de twee uur van wiskunde in het kwadraat afgesloten werden. Hoogtes en laagtes werden bereikt. Snoep werd smakelijk verorberd. Wiskunde werd vlijtig bedreven. Aan het einde zaten wij volledig aan onze limiet. die blijkbaar niet op oneindig lag.

Steekkaart

Prof: Johan Quaegebeur
Wie: 1e Bach. Wiskunde
Waar: 200C
Wanneer: Di. van 10u30 tot 12u30

VERVOLGOPDRACHT MINISTERIËLE COMMISSIE RATIONALISATIE HOGER ONDERWIJS

Masters rationaliseren

Aan het rationalisatieverhaal wordt een vervolg gebreid. Vlaams Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) heeft bedenkingen bij de nota-Soete en wil sommige thema's verder uitgewerkt zien. Tegen eind april verwacht hij al de eerste aanpassingen.

Maarten Goethals

Ruim twee maand na de voorstelling van het rapport van de Ministeriële Commissie dat de lijnen uitzet voor de rationalisatie van het Vlaamse hoger onderwijs, plaatst Vandenbroucke vraagtekens bij de tekst. De Commissie krijgt ook nieuwe opdrachten. In een brief aan Luc Soete, de auteur van het rapport, zegt de minister dit te doen na "grondige consultatie met belangrijke stakeholders". Opvallend is dat hij tegen uiterlijk 30 april al reacties op papier wil hebben. Bovendien liet hij optekenen dat hij "graag nog gedurende deze regeerperiode" de nodige stappen wil nemen om de 'inkanteling' van de geacademiseerde hogeschoolopleidingen in de universiteiten mogelijk te maken. Hiermee voert hij de druk op bij de universiteiten.

Naast vijf grote vragen behelst de vervolgoopdracht aan de commissie enkele losse opmerkingen. Zo stelt Vandenbroucke de vraag wat er gebeurt wanneer onderwijsinstellingen niet de noodzakelijke stappen tot rationalisatie willen zetten.

En ook: wie hakt de knopen door als er gerationaliseerd moet worden? Vragen waarop het antwoord niet direct duidelijk zal worden. Al was het maar omdat sommige leden van de commissie — die bestaat uit rectoren, voorzitters van associaties en enkele hogeschooldirecteuren — bij het beantwoorden ervan in eigen vel snijden.

MASTERS

Een eerste onuitgewerkt puntje in de nota-Soete is voor Vandenbroucke de relatie tussen rationalisering en het nieuwe financieringsdecreet dat de betoelaging van de onderwijsinstellingen in Vlaanderen regelt. Belangrijkste opdracht die de commissie meekrijgt is een advies formuleren voor de verdeling van de middelen van het rationalisatiefonds, dat instellingen stimuleert om zuinig om te springen met de middelen. Tegen 30 april verwacht de minister daarop antwoord.

Een tweede en meer heikel punt is de — belangrijke — vraag naar het 'rationalisatiekader' voor de masteropleidingen. De minister vraagt de commissie nu "concrete voorstellen te formuleren voor de optimalisatie van het aanbod in de masters". Vandenbroucke slaat de bal niet mis wanneer hij schrijft dat daar "de grootste uitdagingen" te vinden zijn. Dat zijn oproep hevige emoties zal losweken bij de beleidsmensen, daar kan je van op aan. Het feit alleen al dat het hoofdstuk masters niet in de eerste nota staat, is

veelzeggend. Dat duidt op een zekere geladenheid rond het thema.

Hoewel in het plan Soete de rationalisatie van de bacheloropleidingen in Vlaanderen sterk is uitgewerkt, heeft Vandenbroucke toch nog enkele opmerkingen. Het is voor hem nog onduidelijk welke opleidingen eventueel dreigen te verdwijnen. Puur praktisch stelt de minister ook de vraag of het organiseren van gezamenlijke opleidingen niet al te veel flexibiliteit van de studenten en de docenten verwacht op vlak van mobiliteit. Daarnaast dienen nog een aantal begrippen — zoals 'unieke opleidingen', 'gezamenlijke opleidingen' en 'knooppuntberoepen' — beter gedefinieerd te worden.

Naast de oproep voor het voorbereiden van rationalisatieplannen voor de kunstopleidingen, vraagt Vandenbroucke de Commissie te antwoorden hoe zij het 'inkantelen' van de hogescholen in de universiteiten zien. Inkantelen of anders gezegd academiseren is het betrekken van sommige hogeschoolopleidingen in het onderzoek aan de universiteiten. Maar wat met het profiel van zulke opleidingen? En hoe verhouden zij zich tegenover puur professionele bacheloropleidingen? Ook niet onbelangrijk: hoe gebeurt de overdracht van het personeel naar de universiteiten? *Last but not least* wat gaat dat allemaal kosten? De vragen en dito antwoorden zullen voor de nodige animo zorgen de komende maanden.

Kort • Kort • Kort • Kort

President

De Hongaarse president Solyom en zijn vrouw brengen op woensdag 16 april een staatsbezoek aan Vlaams-Brabant. Het gezelschap zal voornamelijk in de regio Leuven aanwezig zijn voor een bezoek aan het stadhuis, de conferentie Hongarije/België in de Hallen van de K.U.Leuven en het hightechbedrijf IMEC in Heverlee.

Versoepeling taalregeling

Na de Raad voor Wetenschapsbeleid pleit ook de Vlaamse Onderwijsraad voor een beperkte versoepeling van de taalregeling in het hoger onderwijs. Onderwijsinstellingen moeten een volledig anderstalig semester kunnen inrichten in de bacheloropleidingen. Ook een volledige masteropleiding in een andere taal moet kunnen. Anderstalige opleidingsonderdelen kunnen de internationale uitstraling vergroten, luidt het advies aan minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a). Nu mag maar 10 procent van een bacheloropleiding in een andere taal dan het Nederlands gegeven worden. Voor de masters mag 'beperkt' afgeweken worden van het Nederlands.

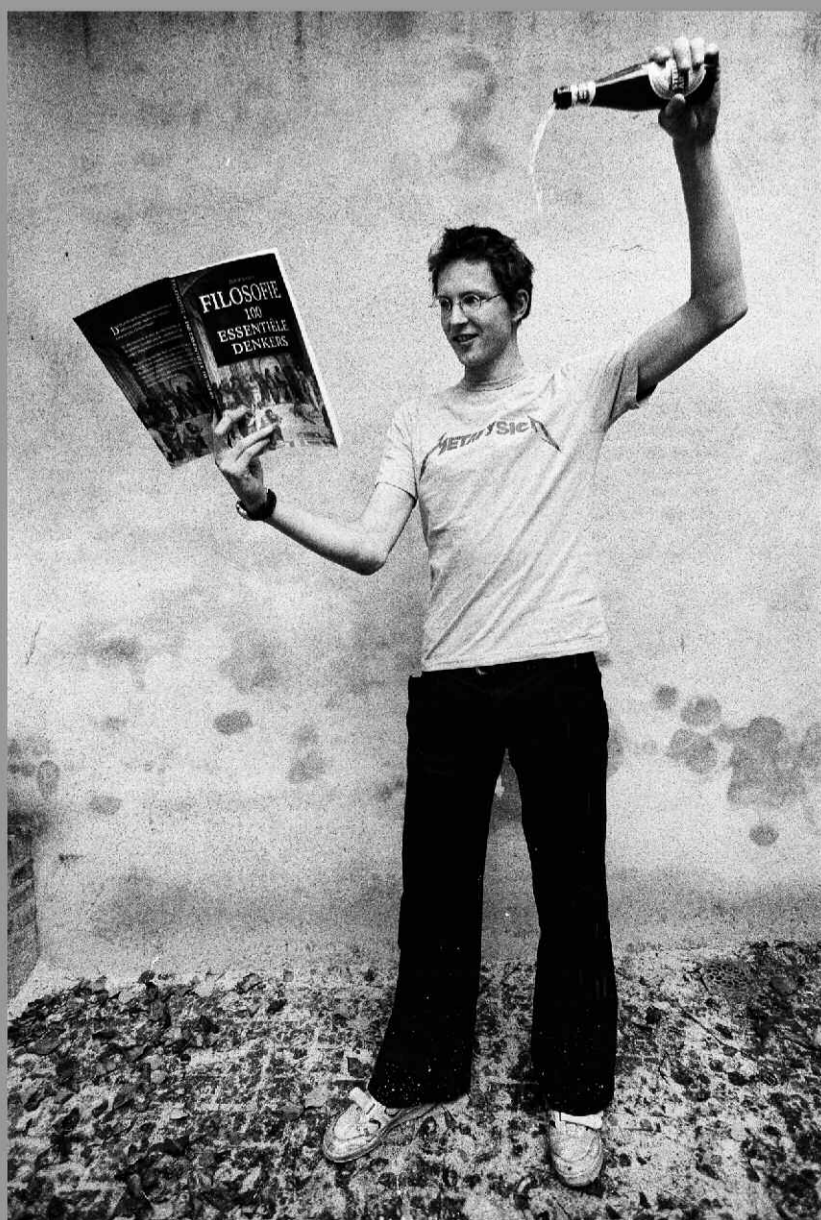
Stem

Op 12 april opent de faculteit Geneeskunde van de K.U.Leuven officieel haar Expertisecentrum Stem. Dat geeft vorming en begeleiding aan iedereen die zijn stem beroepshalve meer dan normaal belast: leraars, telefonisten, verkopers... Het centrum biedt onder meer workshops en stemcoaching aan. Vergevoerde stemproblemen behandelen ze niet. Daarvoor verwijzen ze door naar de collega's van het ziekenhuis.

Studentenarbeid

Een nieuw wetsvoorstel over studentenarbeid moet de discriminatie tussen studenten die werken voor een extraatje en zij die het bijkomende geld broodnodig hebben, wegwerken. Volgens de huidige wetgeving mogen studenten 23 dagen tijdens het academiejaar en 23 dagen tijdens de zomermaanden werken. Die 46 dagen genieten ze van een voordelig RSZ-tarief. Probleem is dat studenten die méér werken achteraf toch de extra RSZ moeten ophoesten voor de eerder gewerkte dagen. Een systeem dat duidelijk in het nadeel werkt van jongeren die aan de slag moeten om zelf hun studie te bekostigen. "De diverse jobdiens-ten van de universiteiten vertellen mij dat veel studenten dan maar op voorhand beslissen om niet van het gunstige tarief te profiteren en meteen de volledige RSZ-bijdrage betalen", aldus indiener van het wetsvoorstel Willem-Frederik Schiltz (Open Vld). "Doen ze dat niet, dan wordt het een ingewikkeld administratief klunten."

(mg)

**Van 7 april t.e.m. 4 mei 2008
op verschillende locaties
in Leuven en Heverlee.**

12 mooie locaties. 12 sterke beelden. 12 originele verhalen. Dat zijn de ingrediënten van Veto Foto, een fototentoonstelling in openlucht.

De locaties in Leuven en Heverlee hebben elk een symbolische betekenis in de studentikoze en universitaire wereld.

De beelden werden gekozen uit het bijna vijftiendertig jaar oude fotoarchief van het studentenweekblad Veto.

De verhalen vertellen de fotografen zelf. Ze staan verzameld op de website en in de speciale katern in de Veto van 7 april 2008.

Meer info op www.veto.be/foto

Met de steun van:

veto

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

PROVINCIE VLAAMS BRABANT

DIVERSITEITSCHARTER SOMT ACTIEPUNTEN OP

VVS organiseert congres rond diversiteit

Diversiteit is *hot*. Dat werd deze zaterdag duidelijk in Gent. De Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) hield een congres over hoe kansengroepen beter vertegenwoordigd kunnen worden in het Vlaamse hogeronderwijslandschap.

Christoph Meeussen

Doorheen de geschiedenis van het Vlaamse onderwijslandschap vonden al meer democratiseringen plaats. Zo zijn sinds enkele decennia vrouwen niet meer ondervetegenwoordigd in de studentenaantallen. Met het invoeren van corrigerende sociale maatregelen als studiebeurzen kunnen ook jongeren uit lagere sociale klassen het hoger onderwijs instappen. Toch blijven er vaak grote barrières bestaan, voor de laagste klassen, maar vooral voor allochtonen en studenten met een functiebeperking.

Dat allochtone jongeren vaak niet doorstromen heeft verschillende oorzaken. Volksvertegenwoordiger voor Groen!, Meyrem Almaci: "Vaak zijn ze via het watervaleffect al in TSO of BSO terechtgekomen, wat hun kansen op hoger onderwijs gevoelig verkleint. Daar komt nog bij dat allochtone ouders vaak bitter weinig over het Vlaamse onderwijslandschap weten. Dat contrasteert fel met hun eigen ambities: allochtone ouders zien hun kinderen maar al te graag een meer prestigieuze studie aanvatten, terwijl Vlaamse ouders van lagere sociale klassen meer de neiging hebben hun kinderen te laten studeren in het onderwijstype dat ze zelf gestudeerd hebben. Het streven valt wellicht te verklaren doordat allochtonen emigreren, net om een beter leven te hebben, door hogerop te geraken."

Ook studenten met een functiebeperking hebben vaak nog last van onoverkomelijke moeilijkheden. Cursussen zijn niet aangepast of elektronisch niet beschikbaar. Korte tijden tussen leswisselingen zorgen voor frustraties bij proffen, etc.

Universiteiten en hogescholen proberen deze problemen natuurlijk aan te pakken, maar zoals de infodag voor allochtonen van K.U.-Leuven aantoonde, zijn er nog grote tekortkomingen.

De VVS-leden op het congres hebben geprobeerd om — vertrekkende vanuit een algemene visie — concrete voorstellen te formuleren om deze en andere problemen op te lossen.

(foto Christoph Meeussen)

Om allochtone studenten aan te trekken is het belangrijk familieleden duidelijk te informeren, bijvoorbeeld met meertalige folders. Dat zou al een deel van de oplossing kunnen zijn om de mislukte infodag van de K.U.Leuven te verbeteren.

VVS stelt bovendien dat er niet enkel moet gedacht worden in termen van 'deficitdenken' — waarbij het probleem bij het individu wordt gezien — maar dat er meer aandacht moet komen voor de interactie tussen het individu en zijn concrete omgeving.

Dat kan door beleidsmakers en ontwerpers oog te laten hebben voor zaken als *Design For All*, een opvatting waarbij vanaf het ontwerp wordt rekening gehouden met alle mogelijke actoren in het veld en hun mogelijke beperkingen. Dat gaat niet enkel over het ontwerpen van gebouwen, maar over de inrichting van een nieuw opleidingsonderdeel. Blinden krijgen dan meteen een elektronische cursus, dyslectici kunnen bijvoorbeeld extra ondersteuning krijgen.

Om alles in de praktijk uit te werken wil VVS een databank van allerlei vertegenwoordigers van kansengroepen. Zo kunnen beleidsmakers op een ware democratische manier samen zitten om te kijken met wie allemaal rekening kan gehouden worden. Opmerkelijk is de suggestie om in het curriculum vakken als 'academisch taalgebruik' en talen als Turks en Berbers aan te bieden, wat met de huidige Vlaamse taalwetten een gevoelig onderwerp kan zijn.

Vlaams Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) sloot het congres af met een toespraak waarin hij de inspanningen en het advies van de VVS loofde. Wel benadrukte hij dat hij tot nu toe zijn focus gericht heeft op het kleuter — en leerplichtonderwijs — dit in het kader van zijn pleidooi voor een meer integrale aanpak.

Hij ontweek echter wel handig een kwestie die de proffen in het panelgesprek eerder op de dag al aangekaart hadden: het geld uit het Aanmoedigingsfonds — waarmee hogescholen en universiteiten ondersteunende projecten op poten kunnen zetten — wordt verdeeld volgens de grootte van de instelling. Zo krijgt de K.U.-Leuven relatief veel geld, terwijl het veeleer weinig allochtone studenten telt.

OPVANG BUITENLANDSE STUDENTEN

"Interactie met Leuvense student nog een werkpunt"

Zesdejaars middelbaar onderwijs worden constant om de oren geslagen met infodagen, SID-IN-beurzen en vooral de pijnlijk naderende vraag welke studierichting ze nu eigenlijk gaan studeren. Voor buitenlandse studenten is dit wellicht niet anders.

Els Dehaen

Maar terwijl voor de Vlaamse aspirant-student een A-attest voldoende is, moet een buitenlandse student zijn universitair kunnen iets degelijker staven. Zo bijvoorbeeld Emily Powell, studente farmacie, afkomstig uit Engeland.

EXTRA CURSUSSEN

Veto: Op welke basis ben je toegelaten aan de K.U.Leuven?

Emily Powell: «Ik moest tijdens de vakantie een verplichte taal cursus volgen met een examen. Hoewel ik niet het universitair vereiste niveau haalde (zij behaalde niveau drie, en het vereiste niveau is niveau vijf, red.), kreeg ik toch de kans om te beginnen, op voorwaarde dat ik slaagde op mijn januari-examens. Dat is ongewoon, maar ik heb de Belgische nationa-

liteit, dus werd er een uitzondering gemaakt. Ik had door mijn vele lessen en werkcolleges ook de tijd niet om onder het jaar extra cursussen Nederlands te volgen. En toch is het gelukt, want je wordt echt in een taal gesmeten en ook al ben je in het begin van het jaar misschien nog niet waar je moet zijn, uiteindelijk kom je er wel.»

«Verder moest ik mijn universitair niveau aantonen door het doorgeven van mijn behaalde A-levels (de eindexamens die Engelse studenten afleggen, waarbij ze zich specialiseren in een drietal disciplines, red.). Ik haalde A-levels in wetenschappen, maar dit wil niet zeggen dat ik bijvoorbeeld geen Taal- en Letterkunde had mogen aanvatten. Dat was gewoon om te verifiëren dat ik de voorkennis voor een universitaire studie bezat.»

Veto: Waarom heb je ervoor gekozen in België te studeren?

Powell: «Ik heb voor België gekozen omdat de flexibiliteit van het Vlaamse onderwijs mij aantrekt, je kunt gemakkelijk van richting veranderen en je moet niet specifiek hoge punten behaald hebben op de middelbare school om met een bepaalde richting te mogen beginnen, in tegenstelling tot Engeland bijvoorbeeld.»

«Ik heb ook voor België gekozen omdat de sfeer in Leuven geweldig is (lacht)! En het is veel goedkoper dan in Engeland natuurlijk.

Bovendien vind ik het een heel belangrijke ervaring om in een andere land en een andere cultuur te gaan wonen, en de taal te leren. Ik was echt bang en zenuwachtig over mijn beslissing om hier te komen, maar heb er nog geen seconde spijt van gehad!»

PANGAEA

Buitenlandse studenten staan er aan de K.U.Leuven allerminst alleen voor. We spraken Bart Hendrickx, hoofd van het International Office.

Veto: Op welke diensten kan de buitenlandse student zoal beroep doen?

Bart Hendrickx: «Op zeer verscheiden diensten, teveel om even kort uit te moeten doen. Maar als ik dan een voorbeeld moet geven: het buddy-systeem. Daarbij staat een Leuvense student in voor het onthaal en de opvang van een buitenlandse student. Na aankomst kunnen ze elkaar dan bijvoorbeeld beter leren kennen door middel van activiteiten voor internationale studenten. We hebben al gemerkt dat dit systeem vrij goed functioneert.»

«Het is niet zo dat dit enkel voorzien wordt voor Erasmusstudenten. Het buddy-project is er ook voor buitenlandse studenten die hun volledige opleiding aan deze universiteit willen afwerken en zelfs voor BAP's

(Bijzonder Academisch Personeel, red.)»

Veto: Blijven jullie hen ook zelf begeleiden tijdens het jaar?

Hendrickx: «Ja, uiteraard. De manier waarop is afhankelijk van het land, het programma — tijdelijke opvang of net niet — en de opleiding die de student volgt. We blijven studenten ook opvolgen met o.a. feedbackdagen. Ook Pangaea is een culturele ontmoetingsplaats die momenteel vrij succesvol is. Bovendien bereikt hun internetforum ook veel buitenlandse studenten.»

Veto: Is het momenteel niet zo dat buitenlandse studenten nog teveel enkel met andere buitenlandse studenten omgaan?

Hendrickx: «De interactie met de Leuvense student is inderdaad nog een zeer belangrijk werkpunt, voor mij is het echt een *condicio sine qua non* voor échte integratie. Wij blijven hier aan werken, wederom door Pangaea en gelijkaardige initiatieven.»

Zelf interesse om mee te werken aan het buddy-project?

<http://www.kuleuven.be/vesta/buddy/meterpeter.htm>

Zelf eens een internationale student van dichtbij ontmoeten? Pangaea, Vesaliusstraat 34 3000

Leuven

Van iets minder dichtbij?

<http://forum.kuleuven.be/list.php?59>

ITALIANEN NAAR DE STEMBUS

Berlusconi terug van weggeweest

De Italianen trekken naar de stembus. Indien we de peilingen mogen geloven, zullen zij massaal stemmen op de rechtse kandidaat Silvio Berlusconi en zal de linkse tegenkandidaat en ex-burgemeester van Rome Walter Veltroni in de oppositie verdrongen worden.

An Moerenhout

Berlusconi wil bekwame vrouwen in zijn regering, maar ook mooie vrouwen, want de vrouwen uit de linkse regering vindt hij niet van veel smaak getuigen. Hiermee kwam Berlusconi in het nieuws tijdens de voorbije week, of toch één van de vele keren, want sinds de verkiezingen in Italië vervroegd werden, is Berlusconi niet meer uit het nieuws weg te branden.

De regeringscrisis — waardoor de verkiezingen werden vervroegd — ontstond een aantal maanden geleden toen een kleine partij uit de regering van Prodi stapte. Prodi had het voordien al niet makkelijk om de acht partijen van zijn regering in de hand te houden en het vertrek van deze kleine partij betekende dan ook de druppel die de emmer deed overlopen. Er werd een vertrouwensstemming in de Senaat gehouden die Prodi verloor waardoor het staatshoofd het ontslag van de regering aanbood. Berlusconi rook zijn kans om terug te komen en hoopt met deze verkiezingen te kunnen genieten van de chaos die de linkse regering heeft achtergelaten. "In Italië zijn inderdaad veel mensen ontgoocheld in het beleid van Prodi", zegt Stefania Aiello, een studente psychologie uit Italië. "De meesten die vorige keer op Prodi stemden, zullen deze keer naar alle waarschijnlijkheid niet gaan stemmen."

KRANTEN

In totaal mogen 47 miljoen Italianen zondag en maandag hun stem uitbrengen. De meerderheid — en al zeker de meeste studenten — zouden hun stem aan de partij van Berlusconi geven. "Ik snap niet waarom zoveel studenten achter deze man staan", vertelt Ste-

er trouwens zijn hand niet voor om om zijn banden met de maffia aan te halen en hij is al verschillende keren voor fraudezaken aangeklaagd."

WANTROUWEN

De inwoners van Italië zijn niet de enige kiesgerechtigden. In het buitenland wonen

manier stemmen. Thomas Van Eeckhout, student communicatiewetenschappen, is één van hen: "Wat mij vooral stoort aan deze verkiezingen is het feit dat er in theorie zeer veel kleine partijen deelnemen, maar dat je als kiezer in realiteit maar tussen twee partijen kan kiezen. Als je niet op Berlusconi wil stemmen en je wil geen verloren stem uitbrengen, kan je niet anders dan op Veltroni stemmen. Italië hanteert geen tweepartijstelsel, maar de facto komt het daar wel op neer." Ook Stefania vindt deze situatie problematisch. "De meningen over Veltroni zijn verdeeld. Sommigen ontvangen hem als een nieuwe held, anderen wantrouwen hem. Ik denk dat hij de minst slechte keuze is, maar moest het een verschil maken, zou ik mijn stem ook liever aan een van de andere, kleine partijen geven. Het grootste probleem is echter dat deze verkiezingen veel te snel en onverwacht plaatsvinden. Mensen moeten te snel een keuze maken."

WERKLOOSHEID

Waarom stemmen zoveel studenten op Berlusconi? "Dat is simpel", antwoordt Thomas "De werkloosheid neemt toe en de lonen nemen af. De jongeren en ook veel oudere mensen hopen dat Berlusconi hier verandering in zal brengen." Volgens Stefania zou ook de woonplaats van de studenten een bepalende factor vormen. "In het zuiden en in het noordoosten zijn bijna alle mensen trouwe aanhangers van Berlusconi terwijl er in het centrum van het land meer mensen wonen die op een linkse partij stemmen.", aldus Stefania.

Waarom Berlusconi mooie vrouwen in zijn regering wou, werd spoedig duidelijk...

**De belastingen gaan fors omhoog! Maar! ...
Mijn jurkje gaat naar beneden!**

fania. "Hoewel hij een oratorisch talent is en mensen gefascineerd zijn door hem moeten ze toch afkeuren dat hij alle macht heeft over kranten en private televisiestations. Hij draait

nog eens twee miljoen andere Italianen die via een officieel document van het consulaat hun stem kunnen uitbrengen. In ons land zijn er in totaal 250.000 Italianen die op deze

vrstlIngn

Heb je al'n diploma, een tijdje hoger onderwijs of werkervaring achter de rug? Of je overweegt om een tweede diploma te behalen om je groeikansen op de arbeidsmarkt te verhogen? Kies voor een korter opleidingstraject van de KHLeuven.

Korter, omdat je op basis van je eerste diploma, leer- of werkervaring EVC's of EVK's* kan voorleggen, die je recht geven op vrijstellingen. Zodat je opleidingstraject misschien wat korter kan.

Alle info vind je op www.khleuven.be/verkortetrajecten

* EVC = Elders Verworven Competenties - EVK = Elders Verworven Kwalificaties

Met een verkorte opleiding van de KHLeuven raak je snel aan de slag.

www.khleuven.be/verkortetrajecten

LOKO
de Leuvense studentenraad

14-19 APRIL . WEEK VAN DE DIVERSITEIT
GRATIS . MEER INFO : WWW.LOKO.BE

MA 14	20-22u	ROLSTOELRACE	UNIVERSITEITSHAL
		DOOR OIKONDE	
DI 15	20u	FILM REQUIEM	MSI 00.14
		INLEIDING DOOR PATRICK PERQUY	
WO 16	14-16u	WORKSHOP	MSI 00.14
		DOOR STUDIO GLOBO EN FAIR WORLD STUDENTS	
	19u	RECEPTIE	ALMA 2
		MET PRIJSUITREIKING FOTOWEDSTRIJD	
	20u	DE GROTE DIVERSITEITSHOW	ALMA 2
		MUZIEK : LOKOMOTIV (SAMBA) . SOUS COUCHE	
		COMEDY : ÖZNUR . MAANZAND	
		KORTFILMS DIVERSITEIT . PRESENTATIE : LOUFTI	
	22u	FUIF DOOR ROMERO	DE BLAUWE KATER
DO 17	16-18u	WORKSHOP	MSI 02.28
		DOOR GIANNI MARZO (VRT)	
VR 18	11-13u	WORKSHOP	MSI 00.14
		DOOR HOUSSEIN BOUKHRISS (TRACE)	
ZA 19	09-17u	OPENDEUR	ROMERO & ETNA

SCHATTEN VAN DE K.U.LEUVEN: UZ SINT RAFAËL

Foltertuigen in de kelder

De gebouwen van de K.U.Leuven herbergen massa's verborgen pareltjes en ongeziene meesterwerken. Tweeweekse schotelen we jullie hier een staaltje van voor. Deze week mochten we een kijkje nemen in het patrimonium van het UZ Sint Rafaël.

Sebastiaan Holslag

Het duurde wel even totdat we op de juiste plaats waren — en voor al wie eens binnen is geweest zal dit niet vreemd overkomen. Eenmaal terecht worden we al gauw van uitleg voorzien. Het Sint Rafaël behoort tot de vijf universitaire ziekenhuizen die Leuven rijk is. Op 22 april nemen deze vijf voor de eerste maal deel aan de Leuvense Erfgoeddag. Sint Rafaël zal daarbij zijn schatten aan het publiek tonen om hun bewust te maken van het belang van dit erfgoed.

FOETUS

Na deze beknopte toelichting zullen alerhande foltertuigen, sorry medisch-wetenschappelijke antiquiteiten uit verschillende diensten waaronder tandheelkunde, kindergeneeskunde, gezwellkunde, etc. de revue volgen. De ruimte waarin al deze pronkstukken staan geëtaleerd, ademt een ietwat kille en belegen sfeer uit. Nu ja, je kunt eigenlijk niet veel anders verwachten van een kamer waar onder andere verouderde microscopen,

pipetten en verbanden netjes staan opgeborgen achter glazen wanden. Toch zal onze aandacht tijdens de rondleiding meermaals worden afgeleid door een aantal ludieke en macabere voorwerpen. Daarvan willen we u die ons het meest in het oog springen allerm minst onthouden.

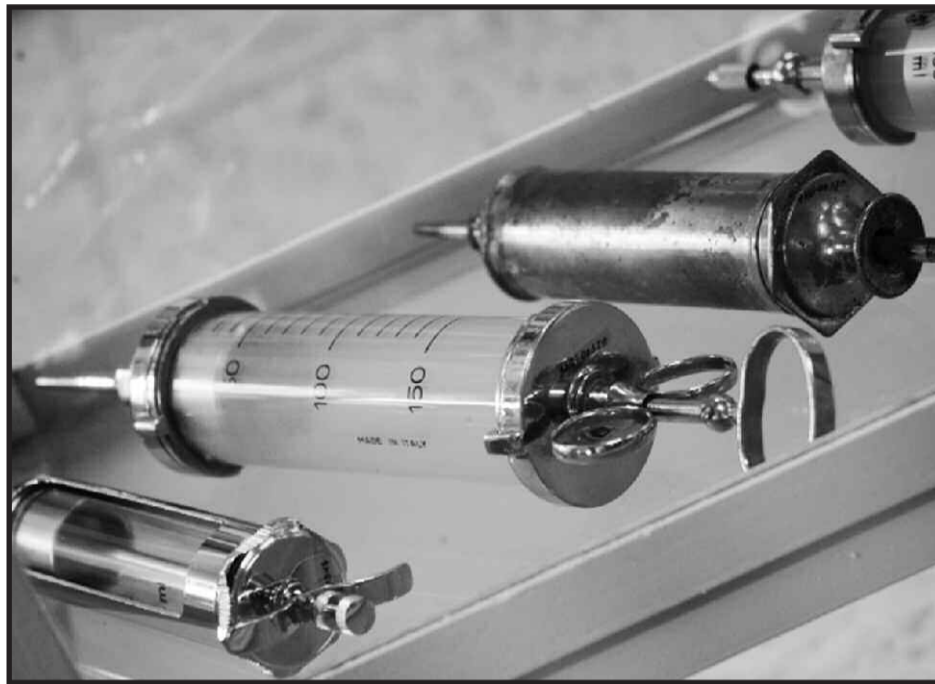
Zowel voor de kleinere, de grotere, de magere als de gezettere bedlegerige etaleren

zij een ruim assortiment 'bedpannen'. Al eens van een stalen long gehoord? Beeld je dan maar eens in dat je in een massieve ijzeren capsule ligt van waaruit de lucht vacuüm wordt getrokken zodanig dat je longen stelselmatig worden opengetrokken. Een gezonde wandeling geniet — althans voor ons — de voorkeur. Al wie reeds zijn nieuwsgierigheid voelt opwellen en aldus van plan zou zijn om

eens een kijkje te gaan nemen willen we zeker aanraden om in geval van een lichtgevoelige binnenkant de rechterhoek van de ruimte vluchtig te passeren. Daar staan namelijk meerdere — weliswaar levenloze — lichaampjes op sterk water. Opmerkelijk is bovenal een zesmaand oude Siamese foetus. Met alle respect voor het menselijke wezen, maar geef ons dan toch eerder een of ander opgezet dier in de plaats.

(R)EVOLUTIE

Tot nog toe gaven we dus blijk van diverse indrukken. Wat deze bijzondere collectie en de gedegen uitleg ons verder nog leert, zullen we tot slot even toelichten. Dat de medisch-wetenschappelijke tijden zijn veranderd, is om te beginnen boven alle twijfel verheven. Neem nu de gedegeneerde rol van de priester. Een vijftigtal jaren terug was hij het — in een christelijk ziekenhuis — die als eerste aan de zieke werd opgedragen en pas daarna werd de dokter er bijgehaald. Nu vervult hij louter nog een bijkomstig karakter. Daarbij was er toen nog geen sprake van het huidige *mainstream* gedachtegoed van het wegwerpconsumentisme. Naalden, spuiten, evenals linnen verbandgoed werden toen nog veelvuldig hergebruikt. Een steriele spuit of scalpel bekwam men door de micro-organismen er uit te koken in een of ander bad. Een ietwat botte naald verving men niet simpelweg, maar men sleep deze met een slijpsteen.

(foto Christine Laureys)

EERSTE CITYGAME SHOP TER WERELD

“Douchen is hier onmogelijk”

iChallenge Leuven is de eerste citygame shop ter wereld. Zij biedt vijf interactieve stadsspelen aan die men met behulp van GPS-toestellen kan spelen.

Ken Lambeets

Hieronder bevinden zich twee standaard spelen: *the Target* en *Stad Onder Stroom*, die gespeeld kunnen worden door vier tot twaalf spelers. Daarnaast kunnen bedrijven tot tweehonderd van hun werknemers laten ravotten in het Leuvense in een aan hun noden aangepast stadspel. Met *Citytracks* biedt de winkel zelfs een speelse stadsontdekking aan.

«Wat iChallenge Leuven van andere filialen in Europa onderscheidt — Utrecht, Brussel, Parijs. — is dat er op die plaatsen slechts één stadspel door één bureau wordt aangeboden», aldus Andreas Lauwers van iChallenge. «In Leuven kan je echter alle stadsspelen spelen die La Mosca in aanbidding heeft. Leuven is ideaal om het project uit te bouwen: je hebt de studentenpopulatie in het centrum en in Heverlee en Haasrode heb je heel veel bedrijven die hun werknemers op deze manier kunnen plezier maken. Hier in Leuven bieden wij ook enkel stadsspelen aan, geen paintball of andere activiteiten, zoals elders wel het geval is.»

«Met *Citytracks* hebben we sinds kort een stadspel dat eveneens kan fungeren als interactieve stadstour. Verschillende groepen moeten zich naar verschillende posten begeven en daar moeten ze raadsels oplossen, waarmee ze punten kunnen verdienen. Als ze alle raadsels hebben opgelost, moeten ze naar de volgende post gaan. Ergens op het parcours loopt er echter een saboteur rond — iemand van de organisatoren — die de groep kan bevriezen. Dat kan hij doen via een simpele duw op het GPS-toestel wanneer hij zich in een straal van dertig meter rond de groep bevindt. De groep verliest dan vijftientig

punten maar kan dit afwenden door op de verdedigknop te duwen. Zo verliezen ze maar vijf punten. Of ze kunnen ook vluchten en zelf nieuwe stadsdelen verkennen: het spel stimuleert met andere woorden de creativiteit.»

«Iedere sessie duurt een 120 à 140 minuten. Eerst is er een korte uitleg, daarna is er ruimte voor het stadspel en op het einde wordt er vaak nog een heuse fotoshoot gehouden. Bij slecht weer kan men voor één euro een regenjas aanschaffen. Voor het uitbouwen van de stadsspelen maak ik gebruik van stadsgidsen. We proberen de bedrijfsspelen ook op maat van het bedrijf in kwestie te creëren. Zo ensceneren we iedere keer eigenlijk een andere aflevering van «De Mol». Daar kruipen veel werk in, maar ik vind dat plezant.»

«Het spel dat de publieksprijs wint, is zonder twijfel *the Target*. De mensen worden in vier groepen onderverdeeld. Een groep moet als gangsters in de stad verschillende objecten afhalen, bijvoorbeeld explosieven, om die op andere plaatsen te lossen. Daar krijgen ze virtueel geld voor, en als ze één miljoen euro verdiend hebben, winnen ze het spel. Kan de politie (de andere drie groepen) hen vatten, dan hebben ze verloren. De kostprijs voor het spel, ongeacht het aantal deelnemers, bedraagt negentig euro op wekdagen en 100 euro in het weekend.»

«Veel deelnemers gaan echt op in het spel. Sommigen hopen dat ze hier kunnen douchen na het evenement, maar dat is helaas onmogelijk.»

iChallenge
Alfons Smetsplein 1
3000 Leuven

TUSSEN DE REGELS (3): HOE GERAAK IK IN DE CANON?

“Über allen Gipfeln ist Ruh”

Universiteiten zijn de plaatsen bij uitstek waar de knappe koppen vandaan komen, maar kennis is ook macht, wist Sir Francis Bacon al. Om de twee weken belichten we een cursus, gedoceerd aan onze alma mater, die tussen de regels interessante denkpistes opent. Deze week gaan we na hoe we onszelf in de West-Europese literaire canon kunnen bolwerken.

Ken Lambeets

De polysysteemtheorie van de literaire theoreticus Even-Zohar stelt dat literatuur “een complexe verzameling is van teksten die hiërarchisch geordend zijn”. De hoogst gewaardeerde teksten vormen de canon, de minst gewaardeerde teksten situeren zich in de periferie: pulp, stationsromannetjes en andere goed verkopende Dan Browns. Uitgaven behorende tot de canon stal je als erudiete persoonlijkheid maar beter in de boekencast uit en een citaatje Goethe wekt ontzag op. Maar hoe verover je zelf een plaats tussen de groten?

Geschriften met een bot plot zijn talrijk in Rita Ghesquière's 'Inleiding tot de Europese literatuur en cultuur'. Neem nu *Oblomow*, een lijvig boek van Gontsjarov. De hoofdfiguur, een ontielig leeghanger, leende zijn naam aan het oblomowisme, dat staat voor “de inertie en de passiviteit van de hoofdfiguur maar ook voor zijn dromen en zijn fantasie.” En *attendand Godot* van Samuel Becket mogen we over dezelfde kam scheren. De intrige is tot het grootste minimum herleid: twee zwervers, Vladimir en Estragon wachten in een desolaat landschap op Godot. Tevergeefs. Proust beschrijft in zijn *à la recherche du temps perdu* de binnenwereld van de erva-

ring. Daarin verwerkt hij vaak “beelden en vergelijkingen, als daar zijn het gemiste avondzoentje en de smaak van een madeleinekoekje”. Misschien is het lezen daarvan wel *temps perdu an sich*? Feit is dat de aangewende stijl het bijhorende verhaal zwaar lijkt te overklassen in termen van belang.

Een beetje vreemd of moeilijk doen vergroot de kans om in de canon te worden opgenomen. Tijdens het literaire avant-gardisme werden er weelderig bijstromingen aangewend, misschien wel met het oog zich in deze of gene anthologie te bolwerken. Verscheidene dadaïsten startten hun carrière binnen pakweg humanisme of het expressionisme. Het surrealisme was dan weer “een uitloper van het futurisme, het kubisme en het dadaïsme.” Literatuurcritici houden wel van vertakkingen. Misschien wordt uw ‘manifest van het pentagonisme’ wel opgemerkt door één van hen.

Maar het kan ook anders, namelijk door een bestaand medium te imiteren. In het begin van de zeventiende eeuw was het in Spanje hip om een picareske roman te schrijven. Het hoofdpersonage of picaro is “een underdog die in de ik-vorm zijn avontuurlijk leven vertelt. Via listen en streken, vaak ten koste van zijn leermeesters, weet hij zichzelf in leven te houden.” Alsof dat nog niet jammer genoeg is, vertonen de personages weinig psychologische diepgang. Het prototype van dit boek is het anoniem verschenen *La vida de Lazarillo de Tormes* en werd toentertijd en zelfs doorheen de verdere literatuurgeschiedenis immens gekopieerd, onder andere door Bredero, Jan Cremer tot heden ten dage Tom Lanoye. Met succes.

Ons devies luidt echter: lees wat u begeert te lezen, schrijf wat u begeert te schrijven. “Carpe diem quam minimum credula postero.”

ANTON WALGRAVE BRENGT NIEUW ALBUM UIT

“Af en toe een knipoojie”

Nog even en het Depot loopt storm. Of dat is toch de bedoeling. De singer-songwriter Anton Walgrave stelt er dinsdag 15 april samen met The Nephews zijn meest persoonlijke plaat tot nu toe voor, *Every Night You Pray*. Een album dat doet lachen, een traan doet wegpinken, en dat alles met een knipoojie.

Kim Vande Perre

Milow, Tom Helsen, Nona Mez. Stuk voor stuk Leuvense singer-songwriters. Maar er is ook Anton Walgrave, niet altijd even gekend, maar daarom niet minder goed. Nu heeft hij zijn nieuwste cd uit, die heel divers is, af en toe een stevige noot laat horen, maar ook heel zacht en meeslepend kan zijn. Kortom, een mix van het ruige en wilde van een robuuste zeeman, en het zachte en lieflijke van een klein meisje.

Veto: In welke mate verschilt dit album van je vorige cd's?

Anton Walgrave: «In de eerste plaats is het veel persoonlijker. Ik heb ditmaal alles volledig zelf gedaan, dus ook alles zelf opgenomen en gemixt. Het is ook iets soberder dan mijn vorig album, dat soms nogal bombastisch uitviel, en deze keer is er wat meer een knipoojie naar de luisteraar toe. Ik heb altijd wel een zwaardere lijn in mijn muziek, maar nu komt er regelmatig een licht element naar boven, wat voor mij wel klopt.»

Veto: Je hebt het album nu dus zelf geschreven, opgenomen, én je stond zelf in voor de productie. Hoe vond je dat? Wat was hier verrijkend aan?

Walgrave: «Ik heb wel altijd alles zelf geschreven, maar wat ik uit deze keer geleerd heb, is dat het heel moeilijk is om zelf alle touwtjes in handen te hebben. Nu was er veel vaker de gedachte “Wat gaan we ermee doen?” of “Met wat gaan we verder?”, nu kwam het helemaal

uit mezelf. Soms zag ik door de bomen het bos niet meer, dus het is niet altijd evident, maar langs de andere kant ben ik wel heel blij dat ik het zelf gedaan heb. Ik voel het verschil ook nu ik zelf voor de productie instond. De vorige keer hadden ik en mijn producer Frank (Vander Linden, red.) samen wat geprobeerd, en ik merkte dat het een bepaalde richting ingestuurd werd. Het probleem was dat ik altijd in mezelf zat te denken, dus soms waren er moeilijkheden, waardoor ik nu dacht het gewoon zelf te doen.»

ANDER LEVEN

Veto: In hoeverre zitten er autobiografische elementen in dit album?

Walgrave: «Het is altijd voor een deel, denk ik, dat ik schrijf met een stuk dat uit mezelf komt. Zeker niet continu, maar toch op regelmatige basis. Bij mijn vorige plaat was dat iets minder, nu is het wat meer. Ik wil hetgeen waarover ik schrijf dan ook allemaal zelf meegemaakt hebben. Nu is het bij veel schrijvers zo dat je over iets uit je eigen leven begint te schrijven, en als dat verder uitgewerkt wordt, ga je over op een ander leven, waarmee je dan verder werkt.»

Veto: De eerste single van dit album, Don't let me go, gaat recht door het hart. Waar haalde je de inspiratie voor dit nummer?

Walgrave: «Het begint met een gevoel uit jezelf, dat na een tijd een eigen leven gaat leiden. Dit nummer gaat over schrik hebben om ergens emotioneel aan vast te zitten, in een relatie. Over het gevoel dat iedereen wel eens meemaakt bij een relatie, waarbij je gaat denken “Oei, wordt dit hier niet wat te saai?”, wat in dit nummer wel grote proporties aanneemt.»

Veto: Hoop je met deze plaat wat meer buitenlandse interesse te verwerven?

Walgrave: «Ja, absoluut. Het is niet echt de bedoeling, maar je wil het altijd wel. Ik wil in

(foto: Robin Broos)

Nederland ook naam maken, bijvoorbeeld. Je moet wel altijd realistisch blijven natuurlijk. Zo'n plaat maken en uitbrengen, het is ook werken met mensen die je al lang kent, waarmee je al lang samen bent, en om dat in het buitenland te vinden, dat is niet zo evident. Maar het is natuurlijk altijd wel een beetje de bedoeling.»

GOESTING

Veto: Wat heb je uit de samenwerking met o.a. Frank Vander Linden bij je vorige cd geleerd, dat je bij het maken van dit album kon toepassen?

Walgrave: «Strenger zijn op de teksten, meer kritisch zijn voor mezelf. Ik had eigenlijk altijd wel mijn zin gedaan, omdat ik vond dat het klopte, hij heeft me dan op een bepaalde manier weten te zeggen “Past dat wel?”. Frank heeft me geleerd niet te snel te zeggen dat het wel goed zal zijn, dat het wel zal mee-

vallen. Hij heeft me er echt met mijn neus op gedrukt, mijn ogen geopend voor de vraag “Is dit het wel?”».

Dinsdag 15 april stellen Anton Walgrave & the Nephews 'Every Night You Pray' voor in het Depot.

Het Depot geeft 5 duotickets weg voor dit concert. Mailen naar traktatie@veto.be. www.antonwalgrave.com

BEIAARDCANTUS LADEUZEPLEIN

Een fondke leggen is essentieel

Het was alweer enkele jaren geleden dat de Leuvense student middels een Beiaardcantus een impliciete toestemming op openbare dronkenschap verworven had. Hoog tijd voor een derde editie dus, redeneerde de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie LOKO.

Els Dehaen

Gewapend met al het goede dat de frituur ons te bieden heeft vatten we de tocht naar het Ladeuzeplein aan. Zelfs bij een cantus die al om zes uur begint, is het leggen van een fondke immers essentieel. Wat we bij intrede zagen, was indrukwekkend: rijen en rijen tafels gevuld met studenten, die hun voorpret toen al nauwelijks konden bedwingen. De LOKO-vlag die uit de beiaardtoren van de Centrale Bib hing, was wat ons betreft de kers op de taart.

Bij een groots opgezet evenement hoort uiteraard een navenant vrijwilligersaanbod om alles in goede banen te leiden. Opzichters, gesprokkeld bij de verscheidene kringen, zagen in felgekleurde T-shirts toe op de goede gang van zaken. Tappers moesten de ontzaglijke massa van gevulde kannen voorzien. En in het geval de bewaking van de eerste groep wat te wensen overliet, en de gulheid van de tweede groep net niet, was er nog altijd de federale politie.

Een vierkoppig seniorenkorps, bestaande uit Klaas Keirse, Valentin Noyez, Bert Vandekendeleire en Thomas Lauwers stond voor

(foto: An Moerenhout)

de uitdagende taak 1600 studenten (voor sommigen leken het er intussen reeds 3200) in harmonie te laten meekwelen met de studentenfanfare en de beiaard. En hoewel de oordovende galm van de beiaard van tijd door merg en been ging, leek hen dit prima af te gaan. De beiaard leek trouwens almaar stiller en subtieler (waarvoor dank, Luc Rombouts, red.), al kan dit een hallucinatie zijn als resultaat van het ondertussen rijklijk vloeiende bier.

Wie zich ongemerkt in zattigheid had willen onderdompelen, had die avond beter an-

dere oorden opgezocht. Twee cameraploegen zorgden voor een constante toevoer aan gênante momenten op groot scherm, en een team van *Het Journaal* leverde nationale beelden. Wie die dans ontsprongen is, kan misschien de foto-reportage van dit blad toch nog eens dubbelchecken.

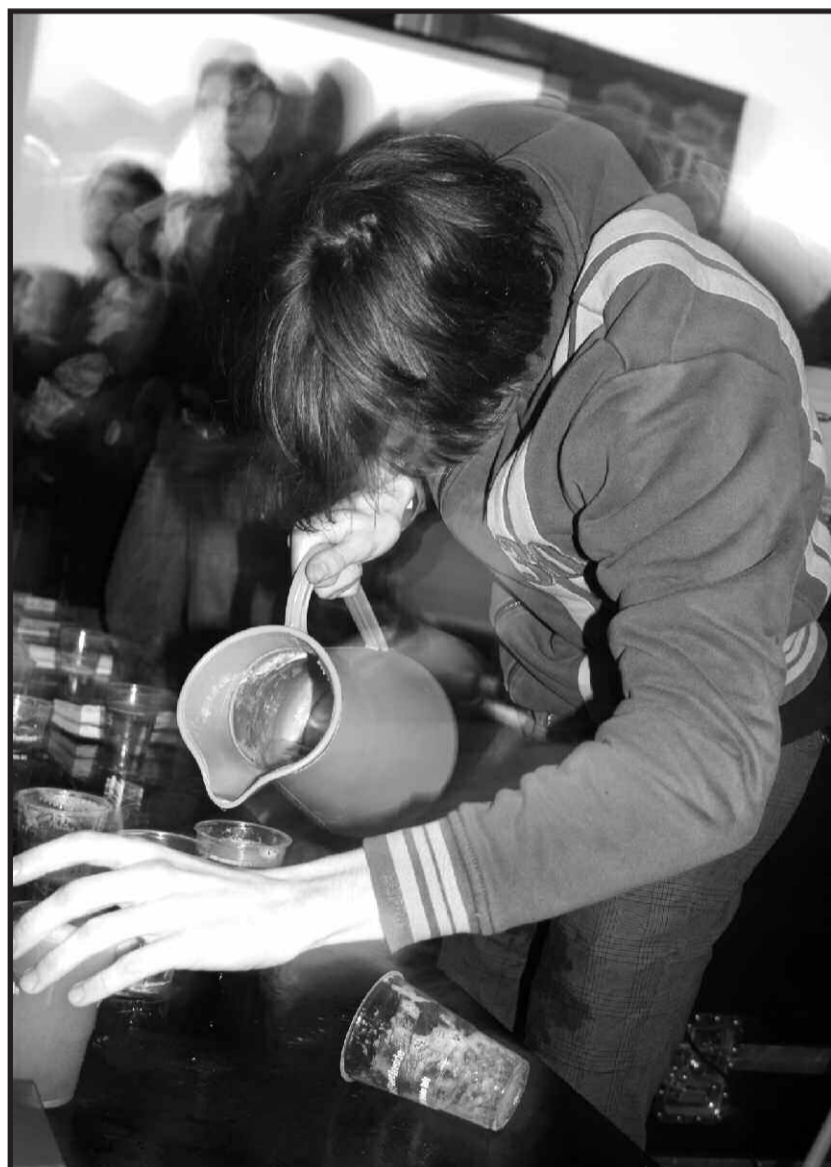
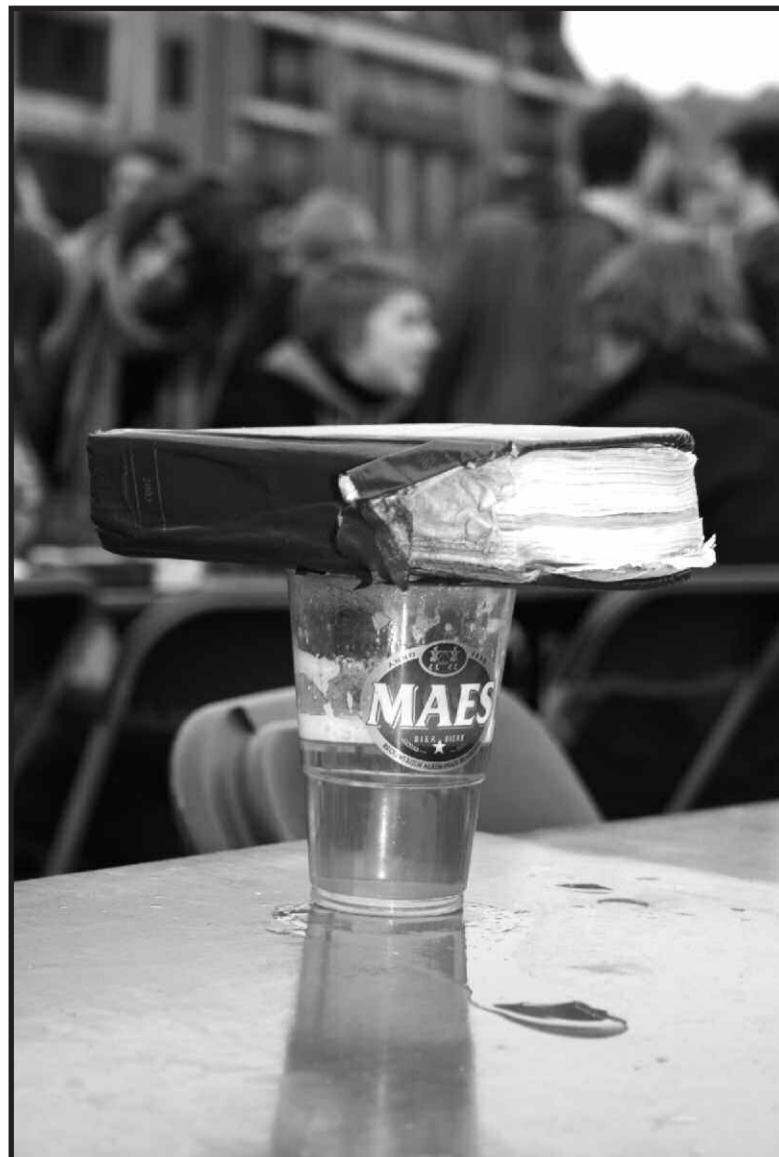
STILLE GEDEELTE

Het stille gedeelte was die naam uiteraard allerminst waardig, maar gezien steeds meer studenten dit een uiterst waardeloos on-

derdeel van het cantusgebeuren vinden, was dit het einde van de wereld niet. Wél jammer, maar met zo'n massa uiteraard onvermijdelijk, was het gebrek aan vrije versies. Deze nadelen vallen echter in het niets bij alle voordelen van een massacantus. De sfeer, het geluid, de samenhang en — ook niet onbelangrijk — de vrije toegang tot de sanitaire voorzieningen maakten het een evenement om nooit te vergeten.

Wat er tussen de tweede tempus en *cantus ex* precies gebeurd is, is een verhaal dat we graag aan een andere verslaggever laten. Of, waarom ook niet, aan één van de organisatoren zelf. Klaas Keirse: “De beiaardcantus is vrijwel probleemloos verlopen. Natuurlijk zijn sommige studenten na afloop iets moeilijker van het terrein te verwijderen dan anderen, maar zelf ben ik zéér tevreden. Ook de politie had geen klachten.” We zijn blij dat te horen. Of we zelf in de sluimerende armen van Cambrinus beland zijn? Welnee, we zijn wel professioneler dan dat.

Nog niet genoeg van de beiaard? Doe zelf een verzoekje op beiaard@kuleuven.be en misschien klinkt jouw favoriete melodie binnenkort wel over de Leuvense binnenstad!

Beiaardcantus

door

An Moerenhout

NFK SPEELT CALIGULA

Intellectuele marathon

De woorden 'Caligula' en 'Albert Camus' waarschuwen ons al meteen dat we na deze avond waarschijnlijk niet al grinnikend het dons zullen opzoeken. Logisch ook, aangezien één van de hoofdmotieven van het stuk als volgt luidt: "mensen gaan dood en zijn niet gelukkig", een gedachtegang die leden van bepaalde subculturen ertoe aanzet zichzelf te bewerken met puntige objecten. Blij dat wij ons scheren op de 'jeanettenmanier' en niet met scherpe mesjes.

Ruben Bruynooghe

Voor deze editie van hun kringtoneel komt het NFK wel heel erg ambitieus uit de hoek: een drie uur durend drama, zeg dus maar gerust epos, dat bolstaat van filosofische reflectie. Een streven waar de Nieuw Filosofische Kring zelfs voor een groot gedeelte in slaagt. Ondanks een wel zeer zuinige pauze

weten de acteurs het publiek, of tenminste het merendeel daarvan, zowat de hele drie uur lang onder te dompelen in een bad van eenzaamheid, absurditeit en walging, het handelsmerk van het existentialisme en daarmee ook dat van Camus.

Een korte inhoud van het stuk geven zou te weinig eer doen aan de tekst en het verhaal. Laten we het dus houden op het gegeven dat Caligula, een keizer van het Romeinse Rijk, er eentje was met een wel heel eigen levensvisie.

ZWARTGALLIG

De vertoning kwam de eerste tien minuten niet zo goed van de grond, maar werd al gauw op grotere hoogten getild door acteerwerk van personages als Helicon en Caligula. Vanaf dan kregen ook de andere acteurs er precies meer zin in, wat hun prestaties aanzienlijk verbeterde. Af en toe werd er eens iets teveel pathos in een scène gelegd, maar zoiets kan je onmogelijk aan een amateur verwijten. Trouwens, het stuk heeft uit

zichzelf al een hoog emotioneel gehalte. Veel kunnen we bovendien toch niet onthouden van de details, daar de tekst onze volledige aandacht opeiste. Op de iets 'luchtigere' momenten konden we genieten van een zeer memorabele akte aan de tafel waar we op briljante wijze een stevige dosis zwartgallige humor toegediend kregen, momenten waar we niet goed wisten of het ons als gezond mens wel was toegelaten te lachen.

DARTELEN

Wanneer dan eindelijk het doek viel — en dit bij wijze van spreken wegens gebrek aan echt textiel — konden we niet meteen woorden vinden voor onze gevoelens. De helft van de symboliek hadden we vast en zeker gemist en zaten we vast met een knagende honger naar interpretaties, en toch staat het als een paal boven water dat we van deze tijdsinvestering geen moment spijt zullen hebben. Uit al het voorgaande mag je afleiden dat een toneel als *Caligula* niet bestemd is voor een breed pu-

blik. Een toeschouwer moet minstens oprecht geïnteresseerd zijn om het tot half twaalf vol te houden, en zelfs dat is nog geen garantie dat je je hoofd erbij zult houden. Daarin schuilt waarschijnlijk de zwakke plek van dit kringtoneel. Op de stukken waarin je het hoofdpersonage als het ware in een roze outfit over de Bühne zag dartelen kon je het publiek opgelucht horen lachen, een gelach dat naar onze mening iets te lang duurde, waaruit we konden afleiden dat velen in een komisch stuk waarschijnlijk meer hun gading zouden vinden.

Om het kort te houden: als je ervan houdt je verstand urenlang te pijnigen met een zware brok intellectualisme, iets wat je toch mag verwachten van filosofen, is dit zeker iets voor jou. Is dat niet het geval dan blijf je beter mijlver weg van Alma 3 wanneer het NFK daar een voorstelling geeft.

AANSTORMEND TALENT (5) : FILIP STERCKX

“Beeld en muziek samen opbouwen”

Elke week duikt Veto in de Leuvense visvijver van jonge beloftes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Videojockey Filip Sterckx uit Heverlee vormt samen met Benjamin De Wael het duo EyeScream. Vorig jaar gingen ze in Amsterdam aan de haal met de publieksprijs van Visual Sensations.

Jelle Dehaen & Geert Janssen

Veto: Veel mensen denken bij de term VJ spontaan aan TMF, Jim en MTV,

Filip Sterckx: «Wij doen wel iets totaal anders dan clips aan elkaar praten en presenteren. Vooral voor oudere generaties is dat moeilijk te begrijpen. Wij verzorgen beelden bij muziekoptredens en DJ-sets.»

Veto: Hoe begint u aan zoiets?

Sterckx: «We starten nooit bij de muziek. Soms weet je wel wie er gaat draaien, maar niet welke nummers. We letten wel op de beatsnelheid en improviseren dan. Zo ontstaat er een toevallige combinatie van beeld en muziek. Doordat we vertrekken vanuit de beelden draagt het resultaat wel altijd een bepaalde thematiek of interesse in zich. Soms is het resultaat wel te random en dat frustrereert dan. Onze set op Visual Sensations aan 't Stuk was bijvoorbeeld wel echt voorbereid. Ik zou in de toekomst graag beeld en muziek samen opbouwen zodat er een audiovisueel gegeven ontstaat in plaats van twee aparte dingen.»

(foto Jonas Donvil)

HUP, HOLLAND, HUP

Veto: Visual Sensations is een Nederlands initiatief.

Sterckx: «VJ'en staat daar veel verder. Voor Vlaanderen was er dus één finale aan 't Stuk. In Nederland waren er vier regiofinales. Ze zijn er ook veel meer met cultureel design bezig. De sector wordt meer gesubsidieerd dan hier.»

Veto: Wat heeft u sindsdien nog gedaan?

Sterckx: «Op Kulturama heb ik een dansvoorstelling begeleid. Ik heb daar live beelden van de dansers gecombineerd met op voorhand opgenomen beelden. De muziek ervan was wel anders dan ik gewend was. Er was een koor bij. Vorige week nog heb ik een project gedaan met een dansschool waar ik via grote projectieschermen lied en dans moest onderstrepen.»

VEEL DIRECTER

Veto: U studeerde animatie aan Sint-Lucas in Brussel. Hoe link je dat aan het VJ'en?

Sterckx: «VJ'en is veel directer. Bij animatie maak je eerst een storyboard, een verhaal en een animatic en dan pas kan je echt aan de slag. Het VJ'en is een plezierige manier om te experimenteren en je leert er ook veel van qua monteren. Omdat er ook geen docenten bij betrokken zijn, heb je meer vrijheid en kan je meer initiatief nemen. Je krijgt dan instant resultaten zoals bij het spelen van muziek. Bij animatie ben je soms twee maanden ergens mee bezig en dan is het idee niet meer fris.»

Veto: Dit interview kadert in de reeks Aanstormend Talent. Waarheen zou u graag stormen?

Sterckx: «Ik zou graag videoclip maken en korte animatiefilms. Daarnaast zou ik graag liveoptredens begeleiden in plaats van enkel DJ-sets. Er zijn ondermeer plannen met mijn vrienden van Bodyspasm.»

SOEUR SOURIRE UIT DE DOEKEN

“Een karikatuur van zichzelf”

Deze week in STUK: Soeur Sourire in een productie van Compagnie Cecilia & De Werf. We hoorden hoofdrolspeelster Marijke Pinoy uit over haar toneelstuk en muze: de bizarre Zuster Glimlach, die meer blijkt dan een Dominique.

Thomas Buysens

De actrice praat vol passie over haar personage, met wie ze na een jaar voorbereiding een speciale band heeft opgebouwd, hoewel dat zoals in elke relatie niet zonder slag of stoot is gegaan.

Marijke Pinoy: «Op den duur kon ik haar echt niet meer rieken of zien: die dagboeken maken je gewoon depressief. Eerst is het wel nog lachen geblazen met dat tienduizend keer masturberen, maar uiteindelijk is het toch ellende troef. Uiteindelijk kwam ik tot de vaststelling dat ik beter naar de kern kon gaan als ik wél Soeur Sourire speel, of daar toch vanuit ga.»

TIETEN

Veto: Wat trok u zo aan in Soeur Sourire?

Pinoy: «Vooral de contouren. Dat iemand die vier weken op nummer één heeft ge-

staan in Amerika uiteindelijk uit noodzaak de dood is ingedreven door de Kerk, waar ze zich net vanuit haar levensvragen tot had gewend. De hunkering naar het succes waar ze nooit van heeft kunnen proeven, net omdat ze in het klooster zat. Meer en meer werd ze een karikatuur van zichzelf en begon ze aandacht te trekken om aandacht te trekken.»

«Na haar val heeft de bakkersdochter met boulemieaanvallen nog een comeback proberen te forceren in Canada, onder leiding van een of andere pipo impresario. Dat werd een flop en ze raakte daar verslaafd aan de drank — waar haar vriendin haar vanaf heeft geholpen. Toch zette ze ook daar haar missie voort, als voorprogramma in een soort cabardouche waar er met blote tieten werd opgetreden.»

TROTS

Veto: Denkt u dat de mens van vandaag nog een boodschap kan hebben aan de zuster?

Pinoy: «Ik hoop toch dat ze wat vragen oproept over mensen die met dogma's bezig zijn; in hoeverre het noodzakelijk is om mensen een mening op te dringen. Waarom die waardeoordelen vanuit het geloof, wat heeft dat allemaal niet veroor-

zaakt in naam van God? En onze werkpmaatschappij, waar het niet gaat om de mens zelf maar om de contouren. Soms is één figuur superinteressant, enkel omwille van een detail. Daarin is mijn stuk een veroordeling naar de media toe. Wat mij ook intrigeert zijn gemarginaliseerde groepen die het heel moeilijk hebben met vooroordelen. In haar geval de combinatie van lesbisch en non zijn.»

Veto: Doet u, door 'Soeur Sourire' als titel te kiezen niet net hetzelfde als media en Kerk, namelijk geld verdienen op haar kap?

Pinoy: «Nee! (verbaasd) Dat was echt het laatste waar ik aan dacht. Al mijn geïmproviseerd materiaal heb ik vanuit een eigen visie uit haar dagboeken gehaald. Het is helemaal geen schande haar verhaal te vertellen; ik denk zelfs dat ze er zelf trots op geweest zou zijn. Ik weet niet of ze heel blij zou zijn over de inhoud: ik heb veel politieke standpunten op de korrel genomen via mijn personage, een zwaar fanatiek persoon met een missie. Het is soms echt op het randje.»

'Soeur Sourire' is op 17, 18 en 19 april te zien in STUK, telkens om 20u30.

Veto trakteert:

5 duo-tickets
Anton Walgrave

zie p. 8

Veto trakteert:

5 duo-tickets
Dimitri Leue

zie p. 16

Filmfirmament

Funny Games U.S.

De thriller *Funny Games U.S.* is een kwelling om naar te kijken. En steengoed — voor zover we dat konden zien met onze half dichtgeknepen ogen.

Bo Vanluchene

In 1997 blikte regisseur Michael Haneke de Oostenrijkse, originele versie van de film in. Er altijd van overtuigd dat *Funny Games* in een Amerikaanse sfeer beter tot zijn recht zou komen, maakte hij er een exacte remake van, scène na scène. Gelijk had hij: Amerikanen koesteren hun serieoordenaars als geen ander. Psychopaten als Ted Bundy en Charles Manson zitten in het collectief geheugen gegrift en zorgen er 's nachts op verlaten plaatsen nog steeds voor een sfeer van angst en achterdocht. Maar waar *slasher movies* als *Scream* nog voor de nodige kick bij de kijker zorgen, geeft Haneke zijn publiek alleen maar een realistisch ongemakkelijk gevoel. Briljant, al zal die tactiek vanzelfsprekend niet door iedereen geapprecieerd worden.

Het verhaal is zo simpel als het gruwelijk is. Een perfect, rijk gezinnetje arriveert in hun buitenhuis voor hun jaarlijkse vakantie. Plots staan twee jonge mannen aan de deur, met macabere witte handschoenen aan, die naar eigen zeggen eieren komen lenen voor de buurvrouw. Al gauw wordt duidelijk dat het welbespraakte duo andere plannen heeft — het wordt een martelende en urenlange gijzelsituatie.

METAL

Haneke beschikt over een gedroomde cast. Het doet aanvankelijk ietwat vreemd de grote Tim Roth als rijke huisvader te zien, maar uiteindelijk komt zelfs zijn huwelijk met *überbabe* Naomi Watts geloofwaardig over. Het nakende drama wordt vanaf het prille begin duidelijk gemaakt door een fascinerende scène in de auto: zonder dat we hen al te zien krijgen, proberen alle leden van het gezin, inclusief het blonde zontje, te raden welk klassiek stuk in de cd-speler zit. Daarna volgen vredige, gelukkige beelden van de familieleden — begeleid door harde metal. Eigenlijk zien ze er zo ideaal uit dat je bijna zou willen dat hen iets ergs overkomt.

Hoewel het lege, witte leventje van de rijkelui een gevoel van afkeer opwekt, voelen we ons zelf bijna gegijzeld door de enge psychopaten die achteloos aanbellen. Michael Pitt en Brady Corbet lijken haast tweelingbroers, maar dan van het type dat nooit gecast zou worden in *Peking Express*. Onder een zweem van beleefdheid spelen ze onvermoeid wrede spelletjes met hun slachtoffers. Ook Haneke durft wel eens met de regels van de cinéma spelen, wanneer hij bijvoorbeeld de vierde muur doorbreekt. Toch toont dat eerder aan dat hij heel goed wist wat voor soort film hij aan het maken was.

De kracht van dergelijke thrillers ligt in voorspelbaarheid. Mensen willen de drang voelen om “pas op!” te roepen en daarna willen ze beloond worden door een gespetter van nepbloed. Haneke springt daar relatief zuinig mee om en wil eerder iets zeggen over de geweldcultuur die zich ook in onze film en media weerspiegelt. Het zal hem niet in dank worden afgenomen door mensen die kicken op de *fun* van onthoofdingen en kleurrijke moordenaars. *Funny Games U.S.* is experimenteel, brutaal en vooral: *not funny*. Zo hoort het — maar dan in dovemansoren.

Steekkaart

Regie: Michael Haneke
Cast: Naomi Watts, Tim Roth, Michael Pitt.
Duur: 112 min
Release: 16 april 2008
Kort: Geen kick, wel schrik

studio
L E U V E N

JIMMY DEWIT VAN SHAMEBOY OVER HEARTCORE

“Wij maken echt muziek van nu”

“Sommige journalisten geven geen details om te verbergen dat het interview slechts een phoner was”, dixit le beau Serge Simonart. Eerlijk is eerlijk, wij kregen Jimmy Dewit, also known as DJ Bobby Ewing van Discobar Galaxie, slechts te spreken aan de telefoon. Qua details kunnen we u meegeven dat hij in de badkamer stond, dat zijn dochter een middagdutje pleegde en dat nieuweling Heartcore van Shameboy, zijn groep met Luuk Cox, een dikke knaller is.

Geert Janssen

Veto: Shameboy wordt gekarakteriseerd als ‘punk electro’ en als ‘electro voor de meerwaardezoeker’.

Jimmy Dewit: «Die quote is al heel druk heen- en weergemaid in de Shameboycrew. In recensies moet natuurlijk altijd een term geplakt worden op een plaat. Met ‘punk’ zal dan bedoeld worden dat onze muziek heel erg recht-door gaat. Er zitten wel veel dubbele laagjes in. Die hoor je pas na een draaibeurt of tien.»

Veto: Waar zit Shameboy ergens tussen de underground en het grote publiek?

Dewit: «Als DJ of als artiest is het nooit mijn bedoeling bij een select publiek uit te komen. Ik ben blij dat we op Pukkelpop in de dancehall staan. Ik maak geen moeilijke muziek voor mezelf en drie anderen. Toch hebben we met Heartcore geen platte plaat gemaakt.»

Veto: Hoe schat u de houdbaarheidsdatum van Shameboy in?

Dewit: «We zullen nog wel even meekunnen maar je mag natuurlijk niet te ver vooruitkijken. Door veel live te spelen zijn wij echt een groep geworden. We hebben onze echte sound nu pas gevonden. Die zal zeker nog evolueren. Voor een stuk maken we echt muziek van nu, naar de normen van electroland. Maar ik denk niet dat we zo trendy zijn, dat onze muziek volgend jaar niet meer goed zal klinken. Eind jaren tachtig was Front 242 keiharde electro. Als je dat nu terug hoort, is dat mooi en braaf tegenover de teringherrie van Justice. Het verschuiven van smaken is een organisch proces, dat je niet kan controleren. Als het publiek ons volgend jaar beu zou zijn, zouden ze ook de hele Parijse en Berlijnse scene aan de kant moeten schuiven.»

RUIG

Veto: Pieter Steeno van jullie voorprogramma Bodyspasm zei onlangs in Veto Shameboy braver te vinden dan Bodyspasm.

Dewit: «Ik heb daar enkel over te zeggen dat die boys zich zullen moeten bewijzen. Het is sowieso heel moeilijk om te praten over muziek. Wat voor de één te hard is, is voor de ander te proper. Ik had wel mijn bedenkingen bij die uitspraak. Ik kom die mannen soms tegen en ik weet dat ze ons respecteren. Ze zijn natuurlijk een heel stuk jonger dan ons. Ze zullen zichzelf wel heel ruig vinden en zo hoort het ook, dat zijn jonge honden. We zullen hen onder handen nemen backstage en dan is dat weer in orde (lacht).»

Veto: Waar staat Shameboy in het buitenland?

Dewit: «We hebben afgelopen jaar in de Paradiso in Amsterdam gespeeld. Nederland begint te vallen voor ons. Maar we zouden er een hit moeten scoren. Je hebt een nummer nodig dat ze op de radio knallen als een kapstok. Dan kent een publiek dat ons niet volgt toch altijd twee-drie nummers. In Nederland hebben we weinig radioplay maar dat maakt het een goede roadtest of de nummers over-eind blijven. We zouden graag ergens geraken in het buitenland en we krijgen ook goede respons. Tiga en Errol Alkan draaien onze platen. Boys Noize vindt ons geweldig. Maar voor elke Shameboy in België zijn er tien in Engeland en vijftig in Berlijn.»

NERD

Veto: Onlangs liep uw termijn als Leuvense stadsDJ af met een jogproject.

Dewit: «Dat was een heel fijne ervaring. De zon scheen. Ik draaide op een bus. Iedereen liep daarachter. Op de muziek kwam reactie uit de meest uiteenlopende hoeken. Mensen die nog commentaar hebben, mogen het altijd naar mijn MySpace sturen. 45:33 van LCD Soundsystem was mijn grote inspiratie.»

Veto: U wordt opgevolgd door stadskok Jeroen Meus.

Dewit: «Ik verwacht daar veel van. Die gast weet waar hij mee bezig is. Hij heeft altijd veel goesting en ideeën. De geknpte man voor zo’n functie. Het is ook heel goed dat Leuven niet is doorgedaan met een andere stadsDJ. Dat zou al snel uitgehouden worden.»

“We hebben onze echte sound nu pas gevonden”

(foto Robin Broos)

Veto: Er wordt wel eens beweerd dat een groep die elektronische muziek maakt, altijd één volstrekte nerd nodig heeft. Wie is dat bij Shameboy?

Dewit: «Bij onze muziek is een grote portie freakerij nodig. Wij werken soms een halve dag aan de klank van een basdrum. Maar muzikale nerd onder elkaar begrijpen dat

wel. Zo’n dingen vind je trouwens in elk vakgebied. Om iets te maken van kwaliteit moet je altijd licht neurotisch zijn. Maar Luuk is wel iets nerdier dan ik (lacht).»

Shameboy treedt op in het Depot op donderdag 17 april. Bodyspasm is het voorprogramma. DJ Cole draait tussendoor en achteraf.

MAANVLOED BRENGT POËZIE EN PETER VERHELST NAAR LEUVEN

“Wij zijn de som van onze ervaringen”

Waarom het traditionele festival Maanvloed op gedichtendag plotsklaps van datum is veranderd weten we niet. Gelukkig betekent dit dat studenten nu kunnen genieten van poëzie in een gratis UUR KULTUUR. Begin alvast te huilen naar de maan maar hou nog wat goesting over.

Elke Desanghere

Maanvloed biedt de Leuvense student een uur poëzie voorgelezen door “een uitgelezen keur aan dichters”, zoals wordt vermeld. Bart Meuleman, Ruth Lasters en Peter Verhelst nemen het podium in en zullen trachten ons literair te verzadigen. Maar de drie zijn meer dan enkel dichter. Zo won Meuleman vorig jaar de Cultuurprijs van de K.U. Leuven voor zijn werk in de theaterwereld en schrijft hij ook essays. Lasters bracht nog voor ze als dichteres debuteerde haar eerste roman Poolijs uit in 2007 en ontving hiervoor de Vlaamse debuutprijs.

Verhelst is al even veelzijdig. Naast poëzie is hij ook een bekend auteur met werken zoals Tongkat, waarvoor hij in 2000 de Gouden uil kreeg, en Zwerm (2005) op zijn palmares. We konden het dan ook niet laten ons in hogere regio's te begeven en hem enkele vragen te stellen.

MAGIE

Veto: Op Maanvloed wordt poëzie voorgelezen. Is het voldoende om ernaar te luisteren?

Peter Verhelst: «Poëzie is natuurlijk per definitie bedoeld om in alle stilte gelezen en herlezen te worden, maar veel mensen vinden blijkbaar dat voorlezen de stem van de dichter toevoegt aan het gedicht.»

Veto: Heeft de student nog affiniteit met poëzie?

Verhelst: «Natuurlijk. Maar poëzie is natuurlijk altijd al een zaak van een minderheid geweest, iets voor ‘fijne luiden’. De algemene opvatting is dat poëzie inspanning kost. Dat is ook zo: het duurt een tijd voor een goed gedicht zijn geheim voelbaar maakt. Maar ik zou niet weten waarom studenten niet geïnteresseerd zouden zijn. Het blijft een zeer belangrijk genre omdat het ons dwingt tot een soort concentratie die zeldzaam is in deze snelle wereld.»

Veto: U bent nog met andere literaire zaken bezig. Denkt u dat dichters per definitie van alle markten thuis moeten zijn?

Verhelst: «Helemaal niet. Iedereen doet wat hij of zij nodig vindt. Sommige dingen gebeuren gewoon door toeval, zoals dat bij mij het geval was bij mijn eerste romans en theaterstukken. Ik werd gevraagd door mensen om mee te

werken aan een script en zo werd ik gestimuleerd zelf dingen te maken. Daarnaast heeft theater ook een vreemde, verslavende magie. Het is live en daarom kan het lukken of mislukken, en soms kan er dan magie ontstaan tussen de mensen die doen en degenen die kijken.»

«Het is van een heel andere orde dan thuis zitten schrijven en dan een boek uitbrengen. Uiteindelijk is dat veel onpersoonlijker omdat je niet naast de lezer zit. Eenmaal uitgegeven valt een boek in een zwart gat. Theater is daarentegen samenwerken met mensen. Voor mij werkt dat, maar waarschijnlijk is dat niet zo voor anderen.»

LUCHTBEL

Veto: De Standaard noemt uw stijl ‘tegendraads’. Is het daarom dat u weigert uw werk als postmodern te laten catalogiseren?

Verhelst: «Ik hou mij vooral bezig met schrijven en met de dingen te laten zijn wat ik wil dat ze zijn. Wat er na komt wordt meestal een soort circus. En wat mij betreft, mogen ze het postmodern of post-postmodern noemen, ook al begrijp ik die behoefte niet. Ik vind het vreemd dat mensen zich bezig willen houden met het plakken van een beperkend etiket op wat ik schrijf.»

Veto: Hoe belangrijk is het om illusies te scheppen?

Verhelst: «Ik zou het niet als belangrijk omschrijven maar eerder als één van de mogelijkheden van taal. Het laat dingen zien die van gedaante veranderen en als dusdanig op papier kunnen staan. Ik ben ervan overtuigd dat verbeelding de grootste brandstof is die we hebben omdat het ons doet dromen en nieuwe ideeën brengt. Het woord ‘illusie’ klinkt altijd negatief maar eigenlijk duidt het op hoe wij leven, van de ene illusie naar de andere.»

Veto: Is er binnen de hedendaagse drang naar originaliteit nog plaats voor intertekstualiteit?

Verhelst: «In feite gebruik ik heel weinig andere teksten en vooral veel uit de wereld zoals verwijzingen naar schilderijen en politiek. Het kan ook moeilijk anders omdat je wordt blootgesteld aan miljoenen dingen per dag. De verwerking in schrijven is dan een soort reflectie erop, een annexeren van de dingen.»

«Je kunt nu eenmaal niet in een luchtbel schrijven. Ik denk niet dat het mogelijk of zelf interessant is. In de breedste zin is alles intertekstualiteit. Ik zou niet weten hoe men eraan zou kunnen of willen ontsnappen. Wij zijn de som van onze ervaringen, wat maakt dat elke tekst die we schrijven per definitie intertekstueel is.»

Maanvloed, gratis UUR KULTUUR, woensdag 16 april om 21u, leeszaal universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein

Kort Cultuur

Expo'tje

Net als de rest van het land herdenkt ook Leuven met Expo '58: Back to the future de wereldtentoonstelling die in 1958 in ons land plaatsvond. Tijdens de achtste Erfgoeddag afgelopen zondag werd er teruggeblikt op het Leuven van de jaren vijftig.

Ook na de Erfgoeddag wordt Expo '58 in Leuven herdacht. Zo ging afgelopen week in Cinema ZED een driedelige filmreeks van start rond de tijdgeest van '58. Op 20 april zijn er nog twee gratis voorstellingen van *Het geluk komt morgen* van Jef Bruyninckx. In KADOC loopt van 4 juli tot 4 oktober een tentoonstelling rond het Civitas Dei paviljoen op Expo '58 en in de Universiteitsbibliotheek kan je tussen 14 juli en 19 oktober gaan kijken naar de schaalmodellen van de paviljoenen die voor Expo '58 gebouwd werden.

Tot 7 juni kan je nog op drie plaatsen in Leuven terecht om te luisteren naar fragmenten uit interviews met Leuvenaars die er in '58 bij waren. De jongeren van *AmuseeVous* maakten een bijpassend filmpje. De luisterplekken die volledig ingericht zijn in jaren '50-stijl vind je terug in bibliotheek Tweebronnen, Alma 2 en Wijkbureau Sint-Maartensdal.

Meer info vind je op www.erfgoedcelleuven.be, www.expo58.eu, www.amuseevous.be

Naar de kerk

Gedurende 12 weken wordt de Sint-Michiels kerk in de Naamsestraat te Leuven opnieuw een ontmoetingsplaats voor kunst- en cultuurliefhebbers. Van 9 april tot 25 juni is er op woensdagavond om 20u een tentoonstelling, om 21u een voorstelling en om 22u wordt er afgesloten. Iedereen mag vrij in en uit, de deuren blijven open staan.

De 12 weken van Sint-Michiel verenigt kunstenaars uit uiteenlopende disciplines. Beeldhouwkunst, fotografie, grafisch werk, *mixed media*, schilderkunst. Ook de voorstellingen zijn zeer divers: vocale muziek, dans, taiko (japanse drums), instrumentale muziek, toneel en tal van andere disciplines komen aan bod.

Meer info op <http://web.mac.com/ben.de.keyser/SacredPlaces/12weken2008.html>

Sprekende ezels

Op 21 april is er in Leuven alweer een nieu-

we editie van *De Spreekende Ezels*. Dat is een vrij podium voor jonge dichters, muzikanten en dergelijke meer. Het werd opgericht in Antwerpen om jonge mensen te overhalen hun kunsten op een podium te vertonen, maar vond ook al enkele keren in Leuven plaats. Stijn Vranken is er telkens gastheer. Je kan gaan kijken of zelf meedoen — eventueel aan de volgende editie op 19 mei — door een mailtje te sturen naar jasper@artforumvzw.be.

Surfen naar www.artforumvzw.be

Murga

Vanaf woensdag 16 april start in Leuven een eerste *Murgagroep*. Murga is een Argentijnse traditie. Tijdens een jaarlijkse parade bezetten groepen muzikanten, dansers en woordkunstenaars de straten van hun stad. Het is een uniek spektakel met bonte kostuums, originele teksten, dans en muziek. De thema's die aan bod komen verwijzen naar gemeenschappelijke ervaringen van Murga-deelnemers.

Na Antwerpen komt Murga nu ook naar Leuven. In het cultuurcentrum 30CC start

voorlopig één groep waarin wekelijks zal worden toegewerkt naar toonmomenten, zoals de Week van de Amateurkunsten, het Wereldfeest. De repetities zijn gratis. Wie een instrument heeft, mag dat meebrengen.

Meer informatie op www.30cc.be

(bv), (ld)

Olympische vlam nu in Afrika...

AD FUNDUM!

Elke
dinsdagavond
tussen 8 en 10

Studentenradio
op het ritme van

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

KULEUGEN

Maandag 14 april 2008 — jaargang 3 — 2007-2008 — nummer 20 — www.kuleugen.be

"Wij? Failliet?"

Er doen hardnekkige geruchten de ronde. Anonieme bronnen beweren dat een presidiumlid van Ekonomika afgelopen donderdag in de *Seven Oaks* luidruchtig rondbazuinde dat zijn studentenkring een grote som geld geleend heeft aan een andere kring "om hun faillissement tegen te gaan." Om welke kring het gaat, is voorlopig nog onduidelijk, maar volgens insiders ligt een glühweinincident aan de basis ervan.

Van onze beursexpert

Wij gingen op onderzoek, maar voorlopig zonder resultaat. Intuïtief klopten we eerst aan bij de Psychologische Kring — over de fakbar aldaar doen al langer roddels de ronde. We blijken ons vergist te hebben. "Wij? Failliet? Absoluut niet, onze kring draait beter dan ooit tevoren." Ook het VRG valt uit de lucht. "Luis-ter eens goed, manneke. Primo: wij zijn een rijke kring. Secundo: moest er ooit geldgebrek bij VRG zijn, dan dempt mijn vader de financiële put. Tertio: durf ons faillissement te insinueren en we weten u te vinden. Ophoepelen nu, we gaan dansen op glasscherven!"

Aldus besluiten wij naar Fakbar Letteren af te zakken: ouders van studentenkringen die daar gehuisvest zijn, zouden over het algemeen over minder kapitaal beschikken. Maar hoe we ook proberen, niemand kan ons verder helpen. Tot we plots op de schouder worden getikt. "Is het voor dat faillissement? Kom!" Iemand die anoniem wenst te blijven, loodst ons mee naar de kelders van de fakbar. Langs een wirwar van loden buizen bereiken we een gigantisch palet dat volgestapeld is met flessen glühwein — zeker tachtig. "Meer zeg ik niet" aldus de persoon in kwestie.

Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Foto van de week!

Stuur jouw zatte-kloten-foto naar maarten@veto.be en wie weet staat deze volgende week in KULEUGEN!

Rik Torfs wordt deekshagever!

Een opmerkelijke gast volgende week in 'Hoe moet het nu verder?', het spirituele programma van ieders jeugdidoel Ingeborg op *Vitaya*. Rik Torfs zal voor de camera's zijn aura blootleggen. Een nieuwe stap in zijn BV-schap?

"Rik Torfs is duidelijk nog steeds onder de indruk van de ervaring die Ingeborg hem gaf"

"Neen, ik kende het programma niet," bekent Torfs, "maar mijn vrouwen vinden dat ik te veel in de aandacht wil komen, dus zij hebben mij ingeschreven." Normaal praat Torfs niet over zijn privé-leven, maar voor die 'lieve Ingeborg' zette hij zijn principes aan de kant. Hij gelooft overigens niet dat Ingeborgs spiritualiteit ver weg staat van zijn

Rooms-Katholiek geloof. "Kerkelijk Recht is zeer spiritueel, maar het is een kleine wereld dus ik maal niet om wat expansiedrang op andere vlakken. De geest van jezelf of de Heilige Geest, dat is au fond hetzelfde en het licht vind je ook in de bijbel terug. Ach, religie kan veel kanten uit en ik kan nooit kiezen, een probleem waar mijn vrouwen het onderling ook moeilijk mee hebben."

Hij noemt zijn deelname een "verrijken-de intuïtieve ervaring. Het stemtimbre van die lieve Ingeborg deed mij meteen ontspannen. Via een *Oneness Awakening* ging ze op zoek naar de kern van mijn problemen. Eerst mocht ik alles losgooien op een groot veld. Ik mocht hossen en springen zo ver mijn korte stompjes me konden dragen!"

HADEWYCH

Torfs vergelijkt meditatie met de middeleeuwse mystiek van Hadewych. Naast het reiken naar Goddelijke energie en de essentie van jezelf is je eigen energie belangrijk. Ik moest mij voorstellen dat er bloemen in mijn aura aanwezig zijn', aldus Torfs. Ingeborg heeft hem geleerd wie hij eigenlijk is. "Ik verdeel mijn energie vanaf nu. Dan zijn de vrouwen content, want van zodra ik aan iemand denk, is mijn energie al bij die per-

soon, geweldig toch!" En opmerkelijk, op vraag van Ingeborg wordt hij deekshagever. 'Een deeksha is een overdracht van Goddelijke energie. Een deekshagever is een hulpmiddel in de handen van God. Een opdracht waar ik mij volledig in terug kan vinden.'

Hij zegt veel geleerd te hebben bij Ingeborg. "Ik goochel nu met termen als *mool-amantra*, *chakra* en *dru yoga*. Hol gezwets? Maar neen! Ik heb zoveel geleerd op vlak van ademhaling en meditatie. Dat van dat aandachtprobleem zie ik nog steeds niet, maar goed, de vrouwen zijn content." Ook thuis en op zijn bureau beweert hij aan meditatie te doen. "Wat is het telkens een mooie ervaring om bij mijn diepste ik uit te komen! Wat ben ik een mooi mens!"

VETO BESTOOKT MET LEZERSBRIEVEN

De Post misnoegd door Historiatoneel

De allesbehalve lovende kritiek van *Veto* op het toneel gebracht door enkele studenten geschiedenis krijgt meer dan één staartje, zo blijkt nu. Na de hitsige discussie tussen schrijvende historici-in-wording in de tegenaanval en het studentenblad, komt nu een klacht uit onverwachte hoek.

Immers trekt *De Post* van leer tegen de vele lezers die *Veto* bestoken met lezersbrieven. Dat de *Post* al deze brieven labelt als afkomstig van misnoegde Historici is niet correct. De normaalgezien stille en gelijkgezinde massa laat ook steeds meer van zich horen (zie bijlage) en schaart zich in de rangen van *Veto*.

De samenloop van de brieven van deze twee kampen nobele strijders is de redactie van dit linkse blad en postbode Ronald zal het geweten hebben. De arme 52-jarige postbezorger van de 's-Meiersstraat 5 sleurt al enkele onaangename weken zakken post de trappen op. Rugklachten, verrekkingen van de bovenarm, opengereten eeltplekken op de handen en nekpijn zijn maar enkele van de vele klachten die deze goudeerlijke, hardwerkende man sinds kort treffen.

Vanuit humanitair oogpunt roept de voltallige redactie van de KULEUGEN dan ook op deze zelfherhalende en gedateerde discussie te stoppen, voor uzelf, onszelf, menig verveeld lezer en de tanende gezondheid van Ronald Verkest.

Campuskrant furieus:

"Wij waren eerst!"

Veto, het universitaire roddelblad, heeft een fototentoonstelling. In openlucht dan nog wel,

en dat steekt de ogen van de natuurlijke vijand — *Campuskrant* — uit. Laatstgenoemde voorzag immers zelf een fototentoonstelling tijdens het komende academiejaar, ter gelegenheid van haar twintigste verjaardag, maar ziet nu af van haar plannen. Naar eigen zeggen zou *Veto* het idee van haar gestolen hebben.

"We zijn géén Rob Stevens retrospectieve"

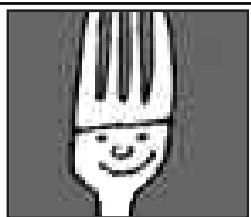
Veto zelf zit erg verveeld met de zaak. In een perscommuniqué laat het blad weten dat een vergelijking tussen beide tentoonstellingen niet opgaat. "Veto Foto is niet gekoppeld aan een jubileum, omdat we niet onszelf, dan wel de foto's onder de aandacht willen brengen," aldus het blad.

Freddy

door Sh3L14C

2	4	1			
		5	3	6	7
		9		4	
9		4			1
6	5		1		7 4
	2		8		9
	9		5		
5	2	3	1		
			4	1	2

Menu van de week in Alma 1-2-3 15 - 18 april 2008

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Ajuinsoep	0,70
Groene groentensoep	1,80
Kippenburger met erwten en jonge wortelen	2,40
Burrito El Paso	4,65
Cordon bleu met roquefortsaus en bonen	4,30
Spaanse rondsstoofschotel met basmatirijst A2+A3	4,65
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,70
Rumpsteak	

woensdag

Tomatensoep met prei	0,70
Heldere kippensoep	1,80
Witte en zwarte pens met appelmoes A1+A2	2,40
Vegetarische lasagne	3,70
Kalkoenrollade met roze pepersaus, witloof en oventomaat	4,30
Zalmfilet met witte-wijnsaus, bladspinazie en gegratineerde puree	4,65
Koninginnenhapje A1+A2	3,30
Spaghetti bolognese A3	2,40/2,85

donderdag

Groensoep	0,70
Heldere kippensoep	1,80
Braadworst met bloemkool in room A3	2,40
Chili sin carne, bonensalade en gebakken aardappelen	3,70
Witloofgratin	4,30
Rumpsteak met fonduesaus, broccoli en kroketten A1+A3	4,65
Spaghetti bolognese A1+A2	2,40/2,85
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,70
Koninginnenhapje A3	3,30
Rumpsteak A2	

vrijdag

Beierse erwtensoep	0,70
Tomatenbouillon	1,80
Fishsticks met huisbereide tartaar en een slaatje	2,40
Varkensblokjes uit Sri-Lanka met groentenrijst A1+A3	4,30
Kalkoenlapje met romige kampernoeliesaus, oventomaat en wappertjes	4,65
Koninginnenhapje A2	3,30

**Vanaf nu kan je in al onze restaurants een filmticket
bekomen voor slechts 5 euro!**

Daarmee krijg je van **maandag tot vrijdag** toegang tot om het even welke prent in Kinopolis. De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **gasthuisberg**, **Justus Lipsius** en **pauscollege**

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

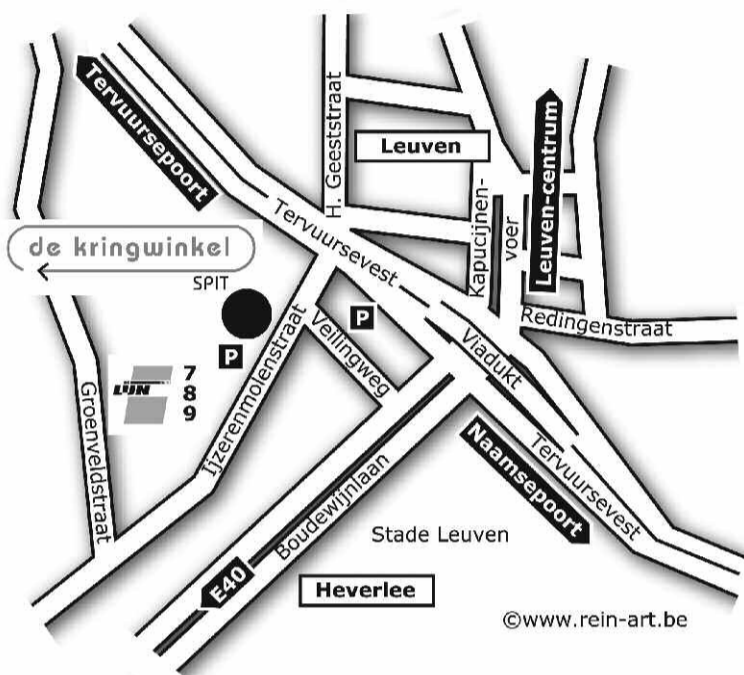
De Kringwinkel SPIT:
IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

DI 154 ANTON WALGRAVE & THE NEPHEWS
| DOUGLAS FIRS

wo 164 TRIGGERFINGER | CABRÓN

do 174 SHAMEBOY | BODYSPASM

do 244 LENNY & DE WESPEN

di 294 GORKI | ANDES

wo 304 ROLAND VAN CAMPENHOUT
| LES TALONS GITANS

do 15 dEUS | THE BLACKBOX REVELATION

ma 5.5 ACHTERKLAP MET ADRIAAN VAN DEN HOOF

di 6.5 ACHTERKLAP MET ADRIAAN VAN DEN HOOF

wo 7.5 OPEN MIC: TRIBUTE TO STORMDAISY

SUMMERBREAK

vr 16.5 ARSENAL | PETE PHILLY & PERQUISITE

za 17.5 JOSE JAMES | 4HERO (DJSET)

| CHRISTIAN PROMMER'S DRUMLESSON | LEFTO

DEPOT HET DEPOT
MUZIEKCENTRUM LEUVEN
TICKETS: WWW.HETDEPOT.BE | INFO@HETDEPOT.BE | 016 22 06 03 | BILBO LEUVEN | JJ RECORDS LEUVEN | FNAC

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 34
Nummer 18
17 maart 2008

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Maarten 'John Gotti' Goethals

Redactiesecretaris & V.U.:
An 'The Godfather' Moerenhout (adres idem Veto)

Redactie:
Lisa 'James Bulger' Develtere, Nathalie 'Louis Daidone' Hoes, Ken 'Milorad Ulemek' Lambeets, Roel 'Victor Hoxha' Moeurs, Bram 'Joseph DeFede' Vanoirbeek & Alexander 'Khun Sa' Vrijhof

Medewerkers deze week:
Pieter Jan 'Tony Accardo' Bonne, Robin 'Joe Adonis' Broos, Ruben 'Jack Fragna' Bruynooghe, Els 'Rosario' Dehaen, Jelle 'Elson' Dehaen, Sebastiaan 'Dundar Killic' Holslag, Simon 'Jhonny Dio' Horsten, Geert 'Bugs Moran' Janssens, Katleen 'Nam Cam' Gabriëls, Christine 'Frank Nititi' Laureys, Christoph 'Gaspar DiGregorio' Meeussen, Tom 'Marat Balagula' Moerenhout, Kristof 'Ames' Muylaert, Ward 'Tony accardo' Neyrinck, Kris 'Evsei Agron' Vanelderden, Bo 'Felix Mitchell' Vanluchene & Maartje 'Ross Prio' Swillen

Cartoons:
Negu, Sh3L14C & Pieter Fannes

DTP:
Robin Broos, Elke Desanghere, Maarten Goethals, Christoph Meeussen, An Moerenhout & Bram Vanoirbeek

Eindredactie:
Els Dehaen & Roel Moeurs

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet,) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht vrije tribunes en lezersbrieven in te korten.

Scorpio: menu van de week

DINSDAG

- Camera Obscura (19-20u):
- De Ultieme Filmquiz: voorronde
 - Sneakverslag: Funny Games, de meest genadeloze film van het jaar
 - Filmtickets te winnen, De Geluidsarchitect (20-21u):
 - Vrijkaarten voor 65 Days of Static + Transit (21/04 live in de Botanique)Concrete Jungle (22-00u):
 - Centrale gasten: Oswald Moris en Ulterior Motive

VRIJDAG

- Sterrenplaten (20-21u):
- Vrijkaarten voor Retribution Gospel Choir + Slaraffenland (23/04 Stuk)
 - Vrijkaarten voor My Brightest Diamond + Soy un Caballo (24/04 Stuk)

ZONDAG

- Treuzelradio (11-12u):
- Centrale Gast: Luna

Berichten

Gespreksavond Biobrandstoffen: een gevaar voor de mensheid?

In het licht van de klimaatwijzigingen is het biobrandstofthema een hot topic geworden. Jean Ziegler, VN-rapporteur over het Recht op Voedsel, noemde biobrandstoffen recent nog een "misdaad tegen de mensheid".

Tijdens een gespreksavond van Bond Beter Leefmilieu, MO*mondiaal magazine, Terra Reversa, EVA-Leuven en PPO gaan twee deskundigen, elk vanuit hun eigen invalshoek, dieper in op deze stellingname. Aan de hand van een korte powerpointpresentatie geeft Peter Tom Jones eerst een wetenschappelijk overzicht van de voor- en nadelen van (de eerste generatie) biobrandstoffen. Begrippen als koolstofbalans, energiebalans en koolstofschild worden hierbij gedefinieerd. Vervolgens gaat Alma De Walsche dieper in op de Noord-Zuidaspecten, op basis van haar reis naar Paraguay en de impact daar van de oprukkende soja-teelt.

De gespreksavond zal plaatsvinden op woensdag 30 april 2008 om 20u in C.C. Oratoriënhoof, Mechelsestraat 111, 3000 Leuven.

Gespreksavond Biobrandstoffen: een gevaar voor de mensheid?

Films:

An Inconvenient Truth - 14 april 2008
Time & Place: Monday 14th of April, 20.00 @ Aula Gaston Eyskens, VHI 00.10 (Dekenstraat 4, 3000 Leuven)

The Great Global Warming Swindle - 15 april 2008
Time & Place: Tuesday 15th of April, 20.00 @ Aula Gaston Eyskens, VHI 00.10 (Dekenstraat 4, 3000 Leuven)

Debatten:

Kyoto: dream or reality? - 16 april 2008
Time & place: Wednesday 16th of April, 20.00 @ VHI 02.29 (Dekenstraat 4, 3000 Leuven)
Biofuel: a blessing or a curse? - 17 april 2008
Time & Place: Thursday 17th of April, 20.00 @ VHI 01.29 (Dekenstraat 4, 3000 Leuven)

Oplossingen

3	6	2	7	9	1	4	5	8
5	7	4	6	8	2	3	1	9
1	9	8	3	5	4	2	7	6
6	5	7	4	3	9	1	8	2
4	3	1	2	7	8	6	9	5
2	8	9	1	6	5	7	4	3
9	4	3	8	1	6	5	2	7
8	2	6	5	4	7	9	3	1
7	1	5	9	2	3	8	6	4

**Al de hits,
al het nieuws**

**Check out
www.mixfm.be**

**Zet 'm nu ook op
je radio**

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Cultuurkalender

MUZIEK

Anton Walgrave & The Nephews
Dinsdag 15/04 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

De Nieuwe Reeks: Frederik Croene
Dinsdag 15/04 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Triggerfinger
Woensdag 16/04 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

De Nieuwe Reeks: Suite (G.leblon) + Apsara
Woensdag 16/04 om 19u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Shameboy
Donderdag 17/04 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Biggy Bo
Vrijdag 18/04, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

Djeff
Zaterdag 19/04, Hungaria, Baron D'Eynattenstraat 6, www.hungaria.be

Opus 28
Zaterdag 19/04 om 20u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

THEATER

Vol Pension: Kommil Foo
Van dinsdag 18/03 tot zaterdag 22/03 de keuze van Kommil Foo, www.30cc.be

Stillen (wachlijst), Toneelhuis | Lotte Van den Berg
Woensdag 16/04 en donderdag 17/04 om 20u30 in STUK Labozaal, www.stuk.be

Feydeau | Theater Antigone
Donderdag 17/04 om 20u00 in Schouwburg, Brusselsestraat 63, www.30cc.be

Soeur Soerire | Compagnie Cecilia & De Werf
Do 17/04, vrij 18/04 en za 19/04 om 20u30 in STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

FILM

Afrika Filmfestival
Van vrijdag 11/04 tot zaterdag 26/04 in Kinopolis, Cinema ZED etc, www.afrika-filmfestival.be

LITERATUUR

Maanvloed
Woensdag 16/04 om 21u00 in Leeszaal Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein www.30cc.be

EXPO

Veto fototentoonstelling
Van maandag 07/04 tot zondag 04/05 in Leuven en Heverlee, www.veto.be/foto
Gratis: Guillaume Leblon — Four Ladders
Van vrijdag 14/03 tot zondag 25/05 in STUK Expozaal, Naamsestraat 96, www.stuk.be

VARIA

Raashock
Vrijdag 18/04 om 18u00 in Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.hetdepot.be

Culturele activiteiten en fuiven kunnen per mail kenbaar gemaakt worden op [cultuur@veto.be!](mailto:cultuur@veto.be)

Iedereen welkom!

**Iedere vrijdag om 16 uur
redactievergadering
op 's Meiers, 1ste verdiep.**

DIMITRI LEUE

“IDEOLOGIE EN WAARZIN LIGGEN DICHT BIJ ELKAAR”

Wanneer een minister van Defensie een legerhelikopter laat charteren om tijdig bij een vertoning van de milieufilm *An Inconvenient Truth* van Al Gore te kunnen zijn, moet een acteur in een milieubewust theaterstuk beter kunnen. In *Don Kyoto* — een knipoog naar Cervantes' *Don Quichot* — fietst Dimitri Leue door het verhaal van een naïeve groene ridder die het opneemt voor de duurzaamheid der dingen. Volgende week trekt de speciaal voor de voorstelling ontworpen bakfiets richting Leuven.

Robin Broos

Veto: Hoe is de première verlopen?

Dimitri Leue: «Heel spannend, want tot voor kort speelde ik nog regelmatig *Lode-wijk, de koningspinguin* en daardoor kreeg ik de tekst van *Don Kyoto* er niet in. Het is ook een moeilijke tekst. Ik heb geprobeerd om de sfeer van Cervantes te behouden, maar dat zorgt voor lange, lyrische volzinnen die moeilijk van buiten te leren zijn. Pas wanneer je de tekst kent, kan je uitzoeken wat je ermee wilt doen. Je denkt vaak bij theater dat een week meer goed zou zijn, maar de première is goed geweest.»

Veto: Je fietst niet alleen tijdens de voorstelling, je rijdt ook elke dag naar de schouwburg waar je speelt. Ga je niet buiten adem aankomen?

Dimitri Leue: «Dat weet ik niet, want momenteel speel ik enkel in Borgerhout en de echte tour begint pas volgende week. We moeten alleszins een plan B hebben wanneer het mislukt. Als de afstand te lang blijkt te zijn, wordt een camionette voorzien. Daarvoor zoeken we al een tijd naar iets op biomethaan. Er was eentje gevonden, maar de bakfiets geraakte er niet in.»

Veto: Hoe regaert het publiek op een fietsende acteur?

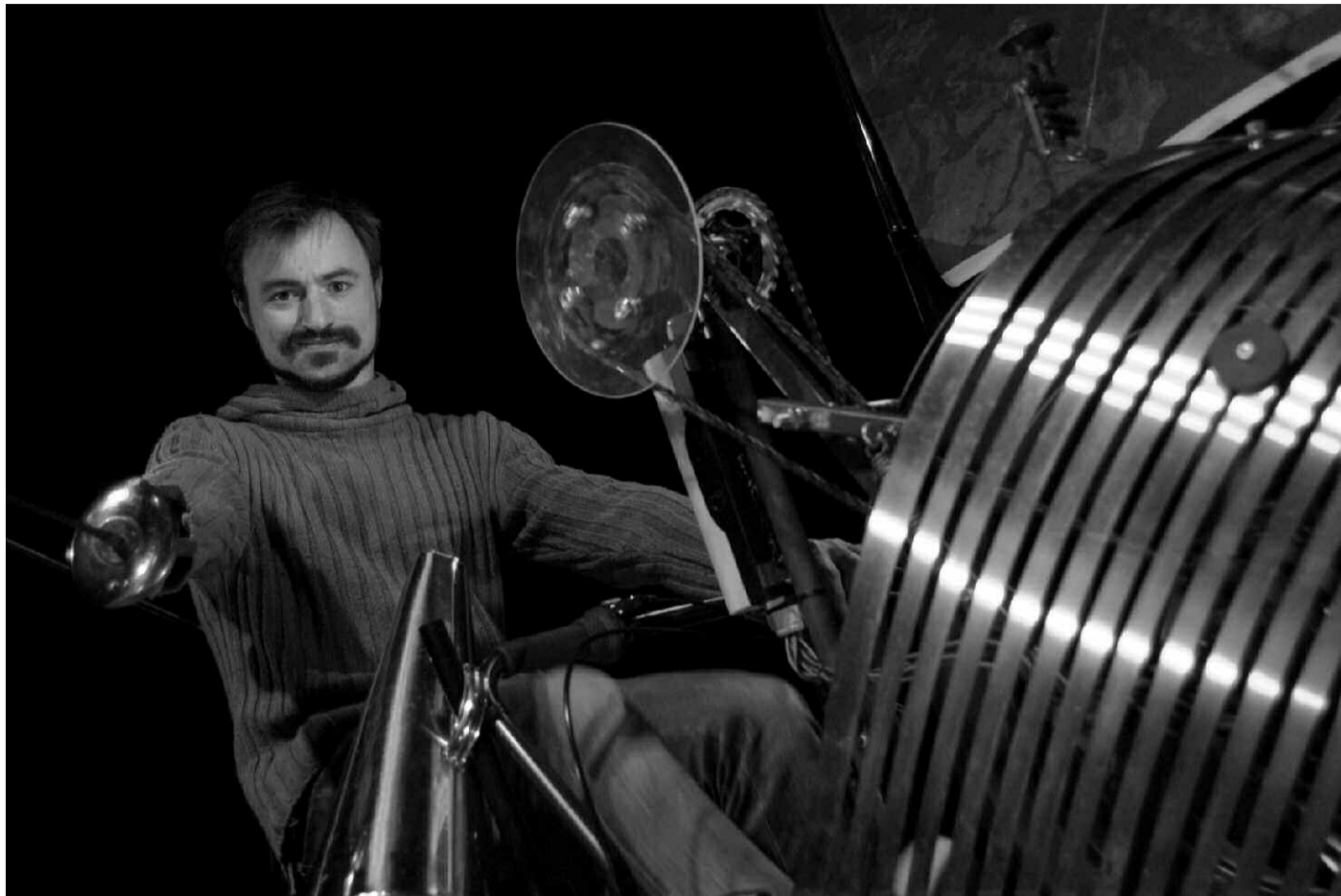
Leue: «Vele mensen waren verbaasd dat ik zoveel zaken tegelijk moest doen: fietsen, vertellen en verlichting regelen. Mensen beginnen ook in de lucht mee te trappen en waren moe van het kijken. Een theaterzaal waar iedereen pedalen heeft, is misschien de volgende stap (*lacht*). Mensen komen dan met hun trainingspakje naar het theater. Gedaan met fitness! Voortaan heb je twee-in-één: cultuur en sport. Dat is toch één praesidium? In vele steden is er trouwens maar één schepen voor cultuur en sport. En dan vergeten we minister Anciaux nog.»

TANDEN POETSEN

Veto: Is er iets in je leven gebeurd waardoor je bij de milieuproblematiek bent gaan stilstaan?

Leue: «Ik ben al langer bezig met vragen als 'hoe moet je groen zijn' of 'hoe groen moet je zijn'. Het mag ook niet te extreem zijn, want dan pas je niet meer in de maatschappij. Ik wil wel ver gaan, maar niet te ver. In mijn vriendenkring wil ik nog als normaal gezien worden. Je moet niet je tanden onder de douche poetsen en tegelijk je planten water geven. Ideologie en waanzin liggen dicht bij elkaar en die grens mag je nooit overschrijden.»

«Na een voorstelling van *W@=D@* in Het Paleis in Antwerpen, kwam Wim Van Severen, de toenmalige Directeur Televisie van de VRT achter de coulissen en vroeg hij Pieter (*Embrechts, red.*) en mij om na te denken over een tv-programma over de Kyoto-norm. Al gauw kwamen we bij de figuur Don Kyoto, maar dat programma is zoals zovelen in een schuif terecht gekomen. Zelf wilde ik ook een milieuvriendelijke toneelvoorstelling aan het programma koppelen. Omdat Pieter aan een nieuwe cd werkt, kon hij zich deze periode niet vrijmaken, dus doe ik het alleen.»

“In mijn vriendenkring wil ik nog als normaal gezien worden”

(foto Robin Broos)

Veto: Hoe extreem ga je in de voorstelling?

Leue: «Het is een vertelling over Don Kyoto. Ik ga mensen dus niet overvallen met een redevoering voor het groene gedachtengoed, maar vertel het verhaal van een groene ridder die denkt dat hij in z'n eentje de wereld kan veranderen. Dat is niet zo. Het is belangrijk te beseffen dat wanneer één individu heel extreem wordt, het niets zal uithalen. Als we met z'n allen hele kleine dingen doen, haalt het heel veel uit. Daarom is deze voorstelling geen pleidooi voor extremisme, maar voor kwantiteit.»

REGENDRUPPELS

Veto: Zijn mensen zo'n boodschappen niet beu?

Leue: «Ik denk dat vele mensen weten dat kleine dingen helpen, maar dat neemt niet weg dat dit nog nooit in een theatervoorstelling is gedaan. Mensen lachen wel eens met het groene gedachtengoed. Ik wil er ook wel een klein beetje mee lachen, want Don Kyoto is eigenlijk ook een *weirdo*. De humor die Cervantes in *Don Quichot* stak, probeer ik ook in het verhaal van *Don Kyoto* te krijgen.»

“We moeten zorgen dat dat hier blijft bestaan, zo simpel is het”

«Vanaf welke afstand neem je bijvoorbeeld de wagen? Ik merk dat het begrip 'afstand' heel rekbaar is. Zo kunnen regendruppels een afstand langer maken. We steken ons vaak weg achter het mom dat anderen ook de wagen voor korte afstanden nemen. “Waarom zou ik het dan niet doen?” Of waarom moeten wij zuiniger leven, terwijl de Amerikanen zoveel mogen vervuilen? Dat is een soort schrijnende struisvogelpolitiek, waardoor mensen denken dat wat ze doen, toch niets zal uithalen. Het mag niet zo ver komen dat we allemaal onverschillig worden. We moeten zorgen dat dat hier blijft bestaan, zo simpel is het. Als we niet nu kleine dingen beginnen doen,

zullen er op een gegeven moment grote dingen nodig zijn. Nu is het een kwestie van willen en kunnen. Ik wil graag dubbelglas en een condensatieketel in mijn huis, maar ik moet het kunnen betalen. Wanneer we het 'willen' en 'kunnen' niet meer de baas kunnen, zal er ooit een 'moeten' aan te pas komen en dat zal pas onaangenaam zijn.»

Veto: Kan je een voorbeeld geven hoe het milieuverhaal concreet in de voorstelling zit?

Leue: «Ik zit op een bakfiets, ik trap en daardoor is er licht. Zodoende vertel ik het verhaal van Don Kyoto die samen met zijn compaan Jantje Panda de wereld wil verbeteren. Zij maken plannen en hebben het geluk dat Jantje Panda een computernerd is, zodat ze kunnen inbreken in het systeem van de VRT. Zo kunnen ze een hele dag de zin “kijk liever naar uw energieverbruik” uitzenden. Dat is nog leuk, maar er zijn ook activisten die hun voorbeeld volgen en stappen verder gaan. Don Kyoto hindert het verkeer door alle lichten op rood te zetten, zij hinderen het verkeer door bruggen op te blazen. Het verhaal gaat over de zoektocht naar ideologie en waanzin, of goed zijn en té goed zijn.»

BELACHELIJK

Veto: In hoeverre is het moeilijk om zo'n voorstelling alleen te dragen?

Leue: «Het is heel moeilijk, maar het voordeel is dat je je mag vergissen. In de fout gaan wat betreft personages is heel leuk. Natuurlijk moet je niet opzettelijk fouten maken, maar er mag wel wat gebeuren. Ik probeer ook zoals Cervantes in hoofdstukken te werken en in mooie, gezwollen taal te spreken. Ik maak het mezelf niet gemakkelijk, maar het is leuk (*aarzelt*) voor het publiek. En daarvoor doen we het.»

Veto: Maak je het jezelf niet graag moeilijk?

Leue: «Eigenlijk niet. Ik had evengoed dagelijks de auto kunnen nemen, want het gaat tenslotte om de voorstelling. Maar wat naast de voorstelling gebeurt, is zo mogelijk nog belangrijker. De gesprekken die mensen hebben over het idee is het doel. De voorstelling zelf is een extraatje, een kers op de kaart. De mensen die komen kijken, krijgen er iets voor, maar alle andere mensen

zijn ook mijn publiek. De lezers van *Veto* die niet komen kijken, zijn nu ook bereikt, want zij denken nu ook na over hun eigen groenzijn.»

«Door telkens naar de zalen te fietsen, ben ik de kritieken voor. Mensen zullen altijd zeggen: “Jij hebt makkelijk praten, want je neemt ook gewoon de auto naar huis”. Daar gaat de voorstelling natuurlijk net over. Dus ja, ik ga met de auto naar huis want ik wil niet te extreem zijn. Maar ik vond dat ik ergens ook een Don Quichot-figuur moest zijn. Als je me met een bakfiets honderd kilometer ziet fietsen, dat is Don Quichot, dat is belachelijk.»

VERKEERSAGRESSIE

Veto: Zal je in kostuum op de baan fietsen?

Leue: «Om hygiënische redenen is het antwoord “neen”. Er moet ook in elke zaal een douche zijn, die ik dan twee keer zal gebruiken, voor en na de voorstelling. Ik fiets in fietskledij, maar mijn sabel neem ik mee hoor. Als ik last heb van verkeersagressie, pas maar op (*lacht*).»

«Het zou ook leuk zijn als er mensen meefietsen. Op dit ogenblik hebben Johan Museeuw en Karl Vannieuwkerke laten weten een eindje mee te fietsen, maar ook verschillende fietsersbonden hebben al interesse getoond. Het fietsen op zich zal een eenzame bezigheid zijn, zeker wanneer ik lang onderweg ben. Wanneer er dan mensen me aan het einde van de rit volgen en me willen vertellen wat ze van het project vinden, mogen ze dat komen doen. Ze mogen me zelfs proberen te overtuigen waarom nucleaire energie volgens hen beter is.»

Don Kyoto is op 22 april om 20u te zien in Auditorium Minnepoort, Dirk Boutslaan 62. Tickets en info via www.30CC.be

WIN!

Veto geeft vijf duotickets voor *Don Kyoto* op 22 april weg. Mail je gegevens voor vrijdag 18 april naar traktatie@veto.be en wie weet hoor jij bij de winnaars!